

AUCA B18

Publicació de l'Institut Alt Penedès

Número 6

També en format digital!!!
<http://www.institutaltpenedes.cat>

Curs 2009-2010

(PÒRTIC)

Pim! Passen els dimonis. Pam! Els trabucaires, tres passos endarrere, tres passos endavant i l'àliga. Aquest animal és un gran símbol cultural de Vilafranca; representa el sol, l'ascens, la llum, l'alliberament de l'esclavitud... També és el contrari del drac i ho demostren en els seus balls com a baralles. En altres indrets, l'àliga, en comptes de lluitar contra el drac, ho fa contra altres animals, com ara el brau o el lleó, i en tot cas resulta sempre victoriosa.

Aquesta àliga de cartró-pedra, i els seus corresponents 110 kg, no ha estat la primera que hi ha hagut a Vilafranca del Penedès. La primera de totes va pertànyer a la Confraria de Sant Eloi (formada per ferrers, argenters, ganiveters...). Els seus orígens cal trobar-los en les processons i el Corpus. Normalment, l'àliga sortia en un lloc privilegiat, com a símbol de reialesa.

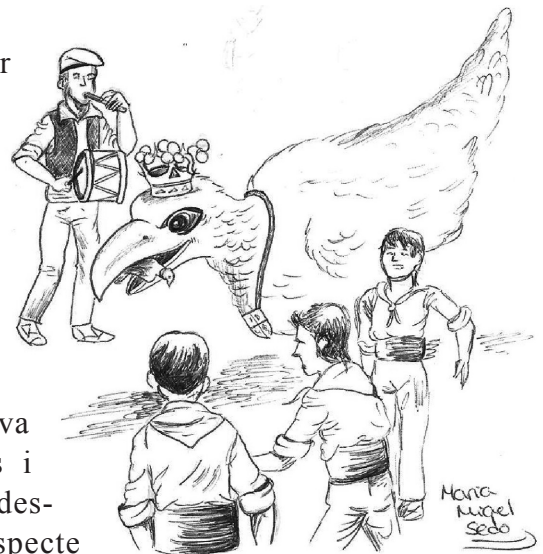
L'àliga que veiem avui té més o menys uns 400 anys, i el primer cop que se l'esmenta és al llibre verd de la vila.

Sabem que el 1601 ja va començar a sortir en processons, juntament amb els diables i els gegants. Aquella feia uns 10 pams i portava una corona amb un colom viu a l'interior. Pesava tant que l'havien de traslladar tres homes, els quals anaven vestits amb camisa i pantalons blancs, armilla vermella, cenells de picarols, espadenyes i mocador de cap. Arribats el 1882, va deixar de

funcionar per estar tota feta malbé.

La nova àliga va aparèixer el Corpus de l'any 1926, amb balls refets, amidava uns 22 pams i tenia les ales desplegadas, aspecte aquest que malauradament no anava bé, ja que es balancejava molt i pesava massa, però es va refer i va adoptar la forma original. No obstant, la d'ara encara pesa molt, costa de trobar homes que vulguin aixecar 110kg. Aquesta, a diferència de l'altra, a part del pes i el tamany, porta un colom (garsa o òliba) dissecat al bec. Convé dir que la colla de l'àliga actual va començar el 1988, i té bones perspectives de futur, tot i el pes de la bèstia.

Sense l'àliga, la nostra festa major no estaria tan completa, i si no sortís ben segur que tots la trobaríem molt a faltar. A més, també actua en altres pobles de Catalunya.

Maria Miquel

Editorial

Us tornem a presentar un nou número de la revista de l'IES Alt Penedès, on podreu trobar seccions que segur que seran del vostre interès. Enguany, hem volgut fer-la amb un format més interessant per a vosaltres tot dotant-la d'apartats amb un to més còmic. Hi incorporem seccions com un original horòscop referent a les terres del Penedès, una innovadora llegenda de Sant Jordi, passatempis i d'altres, que segur que us faran passar una bona estona. També, en algunes d'aquestes seccions fem referència als esdeveniments més recents al nostre institut com ara les jornades culturals, el catastròfic intent de marxar a Dublín dels alumnes de 1r de Batxillerat, etc. Dit això, us deixem que us capbusseu durant una estona en el món de la lectura!! Fins a una altra!

Redacció

R. Font, G. Cano, M. Peguera.

Portada

Ariadna Mira

Col·laboradors

J. Mestres, M. Puig, M. Miquel, J. Domínguez, Ll. Giralt, Ll. Soler, D. Abou-Hamdan, M. Ferrerons, A. Ràfols, L. Paretas, E. Sierra, M. Ferrerons, J. Montserrat, D. Monfort, J. Martínez, B. Rius, J. Vidal, M. Aman.

Direcció

Jaume Gaya

DL: B-31.479/05

ÍNDEX

Pòrtic.....	2
Columna.....	3
Cartes del lector	5
Viatges i sortides.....	6
Projecte «El vaixell biònic»	9
La colònia Vidal.....	10
L'IES al Sincrotró ALBA.....	11
L'entrevista: Andrés García	12
TREC.....	14
Projecte Educatiu MEP.....	16
El Grafitti.....	18
Classificats	19
Rodamón	20
The Last Weekend.....	22
F.L. Fanzine Juny 2010.....	24
Les famílies opinen.....	25
Proves Cangur 2010.....	26
Concurs fotogràfic matemàtic.....	26
Fem mates i Més mates	27
Horòscop	28
Passatemps.....	30

COLUMNA

Tots som conscients que la tasca pedagògica del professorat supera amb escreix la mera impartició de classe. Avui en dia, la informàtica ha esdevingut un ingredient, fins ara de caire opcional, imprescindible per a desenvolupar la nostra feina. La utilització d'aquesta nova eina comporta opinions tan diverses que de vegades, en lloc d'encoratjar el seu ús, crea l'efecte contrari.

No ens ha d'avergonyar veure com els adolescents actuals són molt més destres que nosaltres en el maneig d'aquest maleït aparell al qual estem tots sotmesos per qualsevol tasca que vulguem realitzar. Si a aquesta realitat afegim la manca de confiança o d'habilitat a l'hora d'utilitzar-lo per transmetre coneixements, el resultat és la interiorització d'una mena de fracàs i l'immediat rebuig d'aquest recurs. L'administració ha donat el primer pas per enderrocar l'ensenyament condicionat a l'ús de la pissarra i el guix. Ens ha fet saber la conveniència d'afegir-nos al programa anomenat 1x1, és a dir, un ordinador per nen; o sigui, la desaparició de l'ús tradicional del llibre en format paper a favor del seu suport virtual.

Són diverses les opinions a l'hora d'establir les pautes idònies per gestionar aquest canvi a l'institut, i sobre l'exposició a una pantalla de reduïdes dimensions durant una mitjana de 4 o 5 hores diàries. En tot cas, els oftalmòlegs en tindran la darrera paraula dins d'uns anys. Em preocupa, però, la manera com s'ha volgut introduir aquesta nova pedagogia. No crec pas que l'administració s'esperés la reacció que s'ha produït en llançar aquesta campanya. Recordem aquella vella màxima sobre la necessitat «d'estar a la page». Bona part del professorat, potser fins i tot sense disposar d'una bona competència informàtica, no ha dubtat en acceptar aquest nou repte per tal d'introduir nous elements motivadors per a l'alumnat. I quina ha estat la reac-

ció de l'administració? La sorpresa en veure's desbordada per un sí al canvi. Raonat, discutit i crític, però un «sí» no tan sols al treball amb l'ordinador a classe, sinó a la millora i contínua formació per tal de poder mantenir un nivell òptim de professionalitat. I després de la sorpresa, la incapacitat de reaccionar davant la quantitat de mitjans que comporta el desplegament d'aquest projecte. I aleshores ha calgut la immediata parcel·lació d'aquest desig distribuïnt en 5 fases la dotació tecnològica que cada institut necessita per a treballar en aquest nou àmbit. Heu pensat en quines condicions engegaran els centres de la fase 4 aquesta nova època? Per nosaltres, encabits a la fase 5, aquest any d'impàs suposarà una darrera oportunitat per accedir al nou món de l'ensenyament. Per anar acostumant-nos a treballar en un ambient on les pissarres són digitals i els alumnes accedeixen al seus deures a través de l'entorn Moodle. Dues coses a les quals serà impossible renunciar el proper curs.

Finalment i deixant de banda, l'efecte regeneratiu en la nostra manera de treballar i la resposta enlluernadora que aquest sistema provocarà en l'alumnat, només em queda esperar que el tant malmès nivell acadèmic que presenten els alumnes de secundària en general millori visiblement en un futur no gaire llunyà. No vull ni tan sols imaginar-me què passarà, si tal com s'augura, el proposat canvi no comportarà res més que una mera disminució de la relativa conflictivitat que es pateix a l'aula.

Siguem doncs optimistes i preparem-nos per aquest canvi, això sí, sense menystenir els recursos tradicionals. Des del meu punt de vista, la tecnologia avançarà tot el que vulgui, però no pot mai, en cap cas, ni substituir el guiatge que fa un bon professorat ni la combinació d'un llibre convencional d'activitats amb el millor dels programes educatius virtuals.

Joan Vidal

SÓN JORNADES CULTURALS, O QUÈ?

Es passats dies 22 i 23 d'abril, a l'institut IES Alt Penedès es varen celebrar les anomenades «Jornades Culturals» amb la finalitat de festejar la Diada de Sant Jordi. Alumnes del centre i persones d'arreu, varen organitzar una sèrie de tallers per als nens i nenes amb tot tipus d'activitats (graffiti, futbol, jocs tradicionals, xerrades, maquillatge...). Certament, va ser tot un èxit amb la participació i/o col·laboració de l'alumnat de l'ESO ja que assistiren i feren els tallers amb molt d'entusiasme i afició. Per altra banda, no podem dir el mateix amb la immensa majoria d'alumnes de batxillerat. Com alumna de primer de batxillerat, vaig sentir vergonya aliena de l'absència de participació en el meu curs. Cal esmentar que aquestes activitats se li donen més importància i van destinades a l'ESO però, tot i així, puc recordar altres anys on els/les alumnes de batxillerat participaven i, fins i tot, organitzaven tallers de tota mena. La veritat és que aquests fets són els que et demostren que cada vegada la gent és més egoista i que no els importa el treball en grup. Ens queixem per moltes coses i pels interessos que més ens incumbeixen però, al final tothom s'escapa de la responsabilitat de crear i fomentar el treball col·lectiu. La direcció de l'institut ens va deixar una màxima llibertat en escollir si realment volíem participar a les Jornades Culturals i primer tothom es va engrescar en anar-hi. Però, a la mínima que no ens controlaven ja ens tenien tots dispersats per Vilafranca (o vés a saber on). No tinc res en contra de les persones que varen decidir marxar o no fer els tallers, només em queixo de la falta de responsabilitat i la falta d'educació en deixar penjades algunes persones que venien al centre expressament a fer el taller. Que en realitat, ho venien a fer per nosaltres.

A. Ràfols

★ MIRALL TRENCAT A CAL BÒLET ★

Enguany, hem anat a Cal Bolet a veure l'obra de teatre Mirall Trencat, una adaptació de la novel·la del mateix nom de Mercè Rodoreda. TOT UN ÈXIT. Ha estat representada per un grup d'actors molt divertits que treballen per Transeduca. Voldria dir que ha estat un encert anar a veure aquesta obra. M'ha agradat molt com han posat en escena, i en només una hora, una temàtica tan complexa com la que presenten els personatges de la novel·la en qüestió. La intriga entre els homes i les dones, la caracterització de Teresa, Sofia, Armanda i Eladi, per dir només els personatges més destacats. I el bo del cas és que els mateixos actors representaven els diferents personatges, interpretant diferents repertoris, i en alguns casos gairebé simultàniament. Trobo que està molt bé que es programin sortides com aquestes, en aquest cas des del Departament de Llengua i Literatura Catalanes. Genial. A més, al final de la representació, els actors van mantenir un col·loqui-debat amb nosaltres, i ens van felicitar molt especialment perquè els havíem agradat molt com a espectadors. Evidentment, això ens va agradar i ens vam aplaudir molt fort a nosaltres mateixos. No m'he llegit la novel·la encara, però penso fer-ho aquest estiu, amb l'assossegament de les vacances. Ja us ho comentaré...

Una alumna de 1r de BAT

LA PACIÈNCIA ÉS LA MARE DE LA CIÈNCIA

Tothom sap aquella dita que diu: «la paciència és la mare de la ciència», tot i que hi ha gent que acostuma a dir: «l'experiència és la mare de la ciència». Però no entrarem en un debat per qüestionar quins dels dos és el correcte, sinó quin dels dos és el que diu la veritat. La paciència, és el fet d'esperar per aconseguir alguna cosa, però, què passa si aquesta no arriba mai, molta gent es pregunta.

Tots sabem que si ens esperem massa en un punt, és a dir, ens centrem amb aquest, el temps passa i si sempre l'intentem resoldre'l amb la mateixa variant, mai ens en sortirem, per més temps i paciència que hi invertim, encara que amb alguns casos funcioni. Però en el cas de què anéssim errats a la hora de resoldre, per més temps que hi invertim, què aconseguirem?

Amb l'experiència, en canvi, el que fem és aprendre noves maneres i sortides a l'hora de resoldre aquests problemes.

En aquest cas, si tenim experiència, vol dir que hem viscut més situacions i per tant tens més sortides a l'hora de resoldre aquests problemes. Però una cosa sí que és clara, ha d'haver-hi una simbiosi entre aquestes dues propietats.

Necessites paciència, per poder aplicar l'experiència.

Guillem Cano

Esquiada 2010, increïble!!!

Aquest any, l'esquiada ha estat tot un èxit. Ho hem preguntat als alumnes i no hi ha cap dubte!

Per Clàudia Carbó i Mar Puig

El dimecres dia 27 de gener, els alumnes de 3r d'ESO de l'Alt Penedès agafàvem un autocar direcció Andorra a tres quarts de sis de la matinada, per anar a l'estació de Vallnord, on hi seríem tres dies esquiants. Vora les sis de la matinada, l'autocar ja arrancava per potar-nos a viure tres dies magnífics. Mentre el sol encara no havia sortit, tots vam aprofitar per dormir una estoneta. Després ja vam escoltar música, xerrar i fer fotos. Quan portàvem una mica més de mig camí, vam parar a estirar les cames a un bar just passat el poble de Pons, i després vam seguir endavant.

En arribar a l'estació d'esquí, al voltant de quarts de deu, ens vam dirigir cap a on havíem de llogar els esquís, les botes i els pals, i on també ens havien de donar el forfet. Quan vam tenir les botes posades i els esquís a la mà, vam anar cap a peu de pista a familiaritzar-nos amb la neu, anant per lliure fins a les dotze, hora en què teníem la primera classe amb el monitor fins a les dues.

Després de la classe, teníem hora per dinar, així que ens vam treure els esquís i vam menjar.

En acabar de l'àpat, ja podíem tornar a agafar els esquís per seguir esquiants fins a tres quarts de cinc, hora en què havíem de deixar pals i esquís dins d'unes «quadres» allà a les pistes mateix. Les botes, ens les vam treure a l'autocar, on ja hi teníem els «descansos». Quan ja estàvem a punt, l'autocar ens va dur cap a l'Hotel «El Cim», al centre mateix d'Andorra la Vella. L'autocar va parar on va poder i nosaltres vam descarregar les maletes.

A la recepció, ens van donar les claus de les habitacions, que ja havíem organitzat, i vam pujar al cinquè pis a deixar les coses, dutxar-nos i vestir-nos per poder sopar a les vuit.

Després de sopar, ens vam estar dues horetes per les habitacions, però a dos quarts de dotze ja havíem de ser al

llit, o si no a l'endemà no ens hauríem aguantat...

Tot seguit ens vam dirigir a l'arxiu, des d'on vam poder contemplar el lateral de la catedral, caracteritzat per ser d'estil gòtic i romànic a la vegada, i on vam fer aquesta foto de grup.

El dijous 27 ens vam llevar amb alguna agulleta per les cames, ens vam vestir i vam baixar a esmorzar a les vuit, per marxar amb l'autocar cap a pistes a tres quarts de nou, ja que trigàvem mitja horeta ben bona per arribar-hi.

Allà vam tornar-nos a posar les botes, i vam anar cap a les quadres a buscar els esquís. Una vegada els esquís posats, cadascú va poder anar per lliure fins a les dotze, com el dia anterior, que era quan tornàvem a tenir classe amb el monitor, argentí, com la majoria. A l'acabar la classe, vam anar a dinar, deixant abans els esquís, i quan vam acabar, que eren per allà les tres de la tarda, la majoria de nosaltres ja vam poder anar a pistes de més dificultat tots sols. A la tarda, en acabar de deixar els esquís i treure'ns les botes altra vegada, vam tornar a l'hotel amb l'autocar. Allà, ens van deixar pujar un moment a les habitacions per anar a buscar diners i a canviar-nos per poder anar a comprar al centre d'Andorra, ja que sopàvem a les nou, i les botigues tancaven a les vuit. Tothom es va com-

prar diverses peces de roba i ens les vam ensenyar a l'hotel. Després, vam anar a sopar i de seguida a dormir, ja que havia estat un dia molt dur.

L'endemà al matí, encara teníem més fiblades que el primer, i potser per això vam caure més mentre esquiàvem. Ja havíem de tenir les maletes fetes per poder-les carregar a l'autocar tot just després d'esmorzar i abans d'anar a les pistes. En arribar-hi, vam tenir el matí lliure, com els altres dos dies, i la classe també va ser de dues hores, que vam aprofitar al màxim amb el monitor argentí, que quan vam acabar, ens va entregar un diploma i ens vam fer algunes fotos amb ell. A la tarda, només vam esquiar de dues a tres perquè aquest últim dia vam dinar a les tres, després de retornar els esquís i les botes.

En acabar de dinar, que vam menjar gairebé el mateix els tres dies, sobretot les patates fregides que cada dia acompanyaven el segon plat, vam anar cap a l'autocar per tornar cap a casa; això sí, després d'haver-nos fet algunes fotos a la neu.

A la tornada, al principi alguns van dormir, però després ja tot va ser cantar, cridar, riure i explicar acudits. En definitiva, hem disfrutat moltíssim aquests tres dies, els quals han estat inoblidables.

SORTIDA AL MACBA

(MUSEU D'ART CONTEMPORANI DE BARCELONA)

El passat dia 30 d'octubre els alumnes de 1r de Batxillerat, es van endinsar al bell mig de la capital catalana per tal de realitzar una sortida cultural al Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACBA).

El punt de sortida va ser l'Estació de Rodalies RENFE de Vilafranca del Penedès. Un cop allà, els i les alumnes, acompanyats per membres docents de l'IES Alt Penedès, els quals eren M. José Pedreño (professora de Llatí), Jaume Gaya (professor de Llengua i Literatura Catalanes), Lourdes Mallard (professora d'Història de l'Art), Joan Mañé (professor de Química i tutor de 1r A de Batxillerat) i Sergi Belmonte (professor de Matemàtiques, tutor de 1r B de Batxillerat i coordinador de Batxillerat), ens van dirigir cap a la capital catalana.

Després d'una breu passejada, alumnes i professors, es van situar davant del museu, on una bona part va aprofitar per fer un petit esmorzar, tot aprofitant el dia assolellat que feia.

Tot seguit, el primer curs de Batxillerat es va dividir segons el seu respectiu grup-classe i, pacientment, ambdós grups es van endinsar al museu. Aquest edifici, com van poder comprovar, es troba replet de grans sales amb una gran quantitat de quadres els orígens dels quals són diversos, i en la seva especificitat reflecteixen moltes de les complexitats i les contradiccions existents que caracteritzen la nostra història més recent, tant a nivell cultural com polític.

L'itinerari que van seguir va començar amb un toc d'artistes nord-americans com Clyfford Still, Morris Louis i Robert Motherwell, entre d'altres. Compateixen sala amb aquests artistes espanyols i catalans tan reconeguts com Antoni Tàpies o bé Eduardo Chillida, que expressen els seus sentiments vers la situació d'Espanya en el temps posterior a la guerra, és a dir, la postguerra i el franquisme.

Façana del Museu (MACBA)

També van poder observar, a nivell europeu, artistes que recreen la darrera expressió del món utòpic, tot criticant el consumisme, l'urbanisme modern i les convencions. Un bon exemple d'aquesta corrent és Constant amb el seu projecte de la Nova Babilònia (New Babylon).

Així doncs, els i les alumnes, i alhora els professors, van poder conèixer la nostra història més recent, a través d'una altra forma d'expressió: l'art.

Acabada la visita, tots plegats es van dirigir altre cop cap a l'estació de trens i van tornar cap al Penedès amb la satisfacció d'haver pogut entendre més bé l'art, la filosofia, la història, les ideologies, les frustracions... que han preocupat a la humanitat més recent i, potser tot fent una petita reflexió, per tal de no tornar a cometre els errors del passat.

Laia Paretas

Sortida al castell de Gelida, la Font Freda i al mirador de Cal Voltà (403m)

Des de fa uns tres anys, un grup de professors ens anem trobant els dissabtes al matí per fer sortides a peu pels voltants del Penedès. Enguany, el 16 d'abril, hem anat a Gelida a fer una ruta per les seves fonts. La ruta és molt distreta, tant perquè convé agafar diferents mitjans de transport com per l'entorn. Nosaltres l'hem feta. Us la recomanem perquè la pugueu fer algun dia, si us hi animeu.

Us proposem el mateix recorregut que hem seguit nosaltres... Un cop arribats a Gelida des de Vilafranca, amb tren, heu de pujar al poble amb el funicular. Un cop sigueu a la plaça de l'església, cal que seguïu direcció al carrer Marquès de Gelida i agafeu la vorera de la carretera que porta a Sant Sadurní, direcció a la primera font: la font de Sant Miquel. Després, si seguïu el trencall que porta al castell, trobareu la font de Cantillepa, on podreu apreciar la marca blanca i vermella d'un GR. Si seguïu aquest senyal, al cap d'una estona trobareu un rètol que posa Font Freda. Just un trosset més enllà, a la dreta, podreu agafar la pista que us hi portarà. A l'esquerra del camí, a uns 400m de pujada, veureu un dipòsit d'aigua, i a partir d'aquell moment agraïreu la baixada fins arribar a un pont que hi ha sobre un rierol. Després de creuar-lo, al cap d'un quilòmetre, trobareu un idíllic senderó a l'esquerra que us menarà a la font. Un cop hi arribeu, podreu esmorzar ben tranquils al costat del riuet d'aigües

crystal·lines que passa just al davant.

Després d'haver recuperat les forces, haureu de desfer el camí fins arribar al camí principal, i us haureu d'enfilar amunt uns 2 km aproximadament, fins que sereu al mirador de Cal Voltà. Tot ho trobareu ben indicat amb un rètol. Allà, podreu gaudir d'una vista ben esplèndida de tota la plana de Gelida: les parets verticals que hi ha a sobre la Font Freda, sempre plenes d'escaladors, el poble de Gelida, les muntanyes de Montserrat, etc. Al costat del mirador, hi ha una cabana de pedra seca. Si la passeu, en direcció oest, arribareu a Can Rossell. Allà trobareu un indicador, just davant d'un vell mas, que us farà tombar cap a la dreta i descendre fins arribar a la Font Freda, lloc on retrobareu el camí de pujada. Com veieu, es tracta d'un circuit circular.

Quan sigueu al creuament de camins, només us quedarà desfer el camí de pujada per arribar de nou a Gelida. Teniu també l'opció de pujar al Castell des de la carretera. S'ha de dir que la dificultat és baixa i que estareu rodejats de bones vistes. La distància és d'aproximadament 8 km, i la durada normal de tot el recorregut, des de la plaça de l'església, és de 2 h. Ja ho veieu, tot fi com una pista de ball... Ben segur que, si us animeu a fer aquest recorregut, us resultarà tan amè i divertit com a nosaltres. Només cal que feu un cop d'ull a les fotografies que us mostrem. I fins una altra...

L'IES Alt Penedès Guanyador del V Concurs de Prototips d'Automatització i Accionaments de SIEMENS

Es alumnes elèctrics de 2n curs del cicle formatiu de grau superior de sistemes de regulació i control automàtics de l'IES Alt Penedès, van desenvolupar durant el curs 2007/08 el projecte titulat "El vaixell biònic", que ha guanyat, entre els 10 millors projectes de tot l'estat espanyol, el V Concurs de Prototips d'Automatització i Accionaments en la modalitat de regulació i control automàtics, de SIEMENS.

Aquesta és la tercera vegada que el nostre institut, és escollit entre aquest prestigiós concurs d'abast estatal adreçat a Universitats i Instituts de formació professional, que imparteixen estudis en el sector de l'automatització.

L'entrega del premi es va lliurar a Madrid a la seu de Siemens en un ambient distès, on hi van ser presents els diferents instituts i escoles universitàries que hi van participar.

Durant el mes de novembre de 2008 es va fer a l'institut un acte de celebració del premi. Els representants de Siemens van entregar al grup guanyador el taló valorat en 9.000 euros en material didàctic.

SÍNTESI DEL PROJECTE:

En els estudis d'automatismes que oferim, hi ha el capítol de sistemes de regulació i control. Aquest està basat en fonaments matemàtics; per aquest motiu, els centres de formació tenim el perill de derivar en els nostres ensenyaments cap a la banda més teòrica. Amb el fi de convertir els nostres estudis, en cursos summament, pràctics necessitem unes maquetes que

simulin un determinat procés. Hi ha empreses que fabriquen i comercialitzen equips didàctics totalment eficaços; però el nostre prototip ideal seria un que il·lustrés clarament quin són els paràmetres a regular i la reacció del sistema sense la necessitat de realitzar càlculs ni mesures addicionals.

Amb aquestes necessitats ens va sorgir la idea de trobar una aplicació que fos congruent amb circumstàncies reals i donant solució a aquest problema, va néixer el projecte del vaixell sense balanceig, "vaixell biònic". La visió i funcionament general del projecte seria la següent:

- El patró de l'embarcació decideix el tipus de control que vol activar.
- Els sensors advertiran a un autòmat programable de les pertorbacions en l'equilibri de la barca.
- L'autòmat enviarà consignes a uns variadors de velocitat. Aquests controlaran unes bombes d'aigua que equilibraran en tot moment l'embarcació.

La finalitat essencial d'aquest projecte, és la de poder transmetre un ensenyament complet i el més lligat possible al món laboral, per formar els tècnics del futur, que tant necessari és per al nostre país. Avui dia que cada vegada hi ha més competència en la producció manufacturada i que el futur passa per innovar i desenvolupar idees, productes i elements de valor afegit; l'IES Alt Penedès vol seguir sent un lloc capdavanter en la formació de persones i estar en constant contacte amb el món productiu.

Equip integrant del cinquè concurs de prototips de Siemens

Lliurament del premi a la seu de Siemens a Madrid

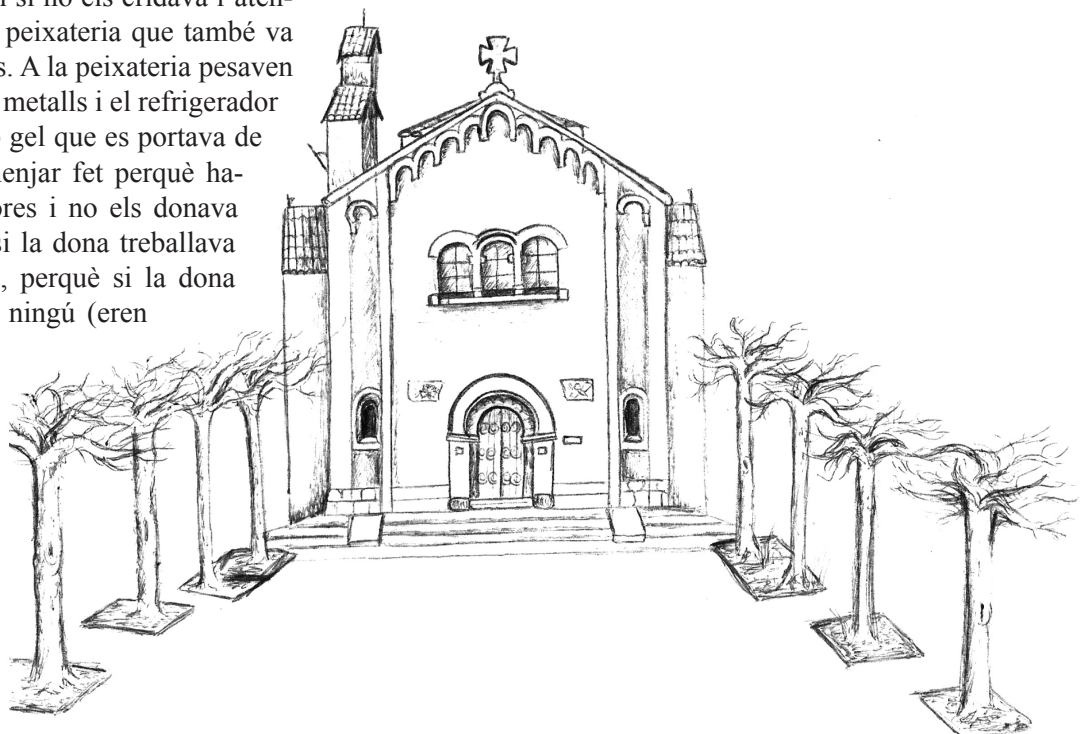
La Colònia Vidal

La colònia Vidal és una empresa tèxtil situada al costat del riu Llobregat. Enguany, els alumnes de 3r d'ESO hem anat a conèixer-la. No és només una fàbrica, sinó tot un complex d'habitatges i d'instal·lacions per a facilitar la vida dels treballadors; però no tot és tan bonic... Això eren estratagemes dels amos per a tenir els treballadors contents després de les llargues jornades de 14 hores, a fi que no se'ls revoltessin, per tenir-los controlats i fer-los pensar allò que interessava a l'amo.

Primer vam visitar un cinema-teatre que servia per entretenir els treballadors el diumenge, l'únic dia de festa que tenien a la setmana. Seguidament, vam entrar en un pis. Aquest era petit, tot i que en altres colònies encara ho eren més, cosa que ens va fer pensar que no vivien pas en tan males condicions. En el pis només hi havia llits de matrimoni, on dormien nens amb nens i nenes amb nenes. D'aquests llits, n'hi havia bastants, ja que les famílies acostumaven a ser molt nombroses per a poder posar aviat molts fills al servei del treball. L'amo elegia les famílies, i mirava que fossin religioses, treballadores i gens esvalotades. A tota la casa hi havia nombrosos símbols cristians, també dutxes, que es van incorporar amb l'arribada de la canalització de l'aigua, algun safareig i molt poc mobiliari. En sortir, vàrem veure l'església, on els treballadors havien d'anar cada diumenge perquè l'amo passava "llista", i si no els cridava l'atenció. Després vam anar a la peixateria que també va ser botiga dels llegums cuits. A la peixateria pesaven amb balances amb pesos de metalls i el refrigerador o nevera era un armari amb gel que es portava de fora. Hi havia botiga de menjar fet perquè havien de treballar moltes hores i no els donava temps de cuinar. Sobretot si la dona treballava a diferent torn que l'home, perquè si la dona no feia menjar, no el faria ningú (eren tan masclistes...) Al sortir, vam anar als safareigs on les dones podien rentar i xerrar amb les altres, ja que a la fàbrica hi havia massa soroll. N'hi havia un per a la gent normal (vius) i un per a rentar la roba de la gent morta o amb malalties infeccioses, on es rentava la roba i el ma-

talàs del malalt o exmalalt en qüestió per a poder-la aprofitar (només tenien 4 mudes). Seguidament vam visitar les dutxes. Eren molt simples i no n'hi havia massa, ja que la gent només es dutxava el dissabte per a poder estar net el diumenge a missa. Els homes i les dones es dutxaven separats, ja que l'amo tenia por que es cometessin pecats.

Al costat de les dutxes hi ha la Caixa Manresa, la primera en obrir-se fora de Manresa en senyal d'amistat amb l'amo. Guardar els sous de tots els treballadors a la Caixa era un negoci segur! Vam veure també el casal de les dones, on es feien cursos per a idealitzar les mestresses de casa i les que ho serien en un futur (costura, cuina, disciplina...). També hi havia una guarderia, i aquesta s'havia de pagar, perquè immediatament després del part les dones havien d'anar a treballar, i si no volien deixar-hi els nens, podien endur-se'ls a la fàbrica, però corrien el risc d'eixordar-los o que acabessin mutilats per (una peça de la teixidora). També hi havia escoles de nens i nenes, de forma separada, i hi estaven poc temps, fins als 10 anys (o més joves, ja que no complien les lleis vigents). Se'ls ensenyava allò que l'amo volia, perquè en un futur el servissin. Vam visitar finalment la fàbrica. El primer que es podia veure era la xemeneia que indicava que allà hi havia una fàbrica. Al costat hi havia com una caseta del conserge que vigilava i

a part tocava la sirena. Pels del torn de matí, o primer torn, el despertador sonava a les 5.30 h. Després aquell anava tocant successivament per als canvis de torn, les parades per a menjar i l'hora de tornar a treballar. Era cal mai paris!

Vam poder veure la turbina. Estava situada al fons d'una sala molt profunda, on per una canonada molt gruixuda i en pendent baixava l'aigua amb molta força. Aquesta feia girar la roda hidràulica que transportava per un eix el moviment rotatori cap a les màquines. Com que no n'hi havia prou, amb la turbina (tot i que l'havien enfonsada per a fer més pressió de l'aigua) van necessitar la incorporació d'una màquina de vapor amb un sistema en què el pistó es movia quan entrava el vapor per diferents cantons; aleshores, aquest moviment es transmetia mitjançant politges i estava controlat per una màquina de boles. Al final de la màquina, hi havia una gran roda de 8 tones que havien de començar a fer girar molts homes amb pals de ferro. Aquesta servia per a controlar que la màquina no anés a esbatzegades, en controlava la persistència i la regularitat del funcionament.

En relació al procés de transformació del cotó, des que arribava en bales fins que sortia un teixit, primer uns quants homes el desembalaven ja que les bales

pesaven molt perquè el cotó estava molt comprimit perquè en el viatge des d'Amèrica, Índia i Egipte no es fes malbé. Seguidament es posava en una màquina que l'obria i una que el pentinava intentant treure el màxim d'impureses, però les fulles de la planta del cotó no s'eliminaven totalment fins a la cardadora. Aquesta en un seguit de màquines, l'anaven estirant i cargolant per a donar-li més agilitat i consistència. Un cop sortia el fil, només faltava teixir-lo. Començaven les dones, perquè tenien les mans molt fines per a contar els més de 1.000 fils i que quedessin tots exactes de mides. Els homes, per la mateixa feina, cobraven més, encara que fossin més lents. Després es passava a la teixidora, on unes plaques que subjectaven els fils parells i una altra els imparells s'anaven intercanviant de posició a mesura que la peça de fusta anava passant d'un cantó a l'altre passant el fil. Aquesta feina era perillosa, ja que es podia escapar si el garrot li donava un cop massa fort i així clavar-se en algú. A la fàbrica hi havia molts nens (tot i que no estava permès) eren com comodins, cobraven poc i netejaven molt.

M. Miquel

Estudiants de 2n de Batxillerat de l'IES Alt Penedès realitzen la primera visita d'alumnes de secundària al Sincrotró ALBA

El dijous 8 d'abril, els alumnes de l'IES Alt Penedès que han cursat la física de 2n de batxillerat van visitar el sincrotró Alba a Cerdanyola del Vallès. Han existit dues particularitats en aquesta visita (la qual ha estat gestionada pel departament de Ciències Experimentals de l'institut) que fa que aquests alumnes hagin estat particularment privilegiats: primer, que van ser els primers alumnes catalans de secundària en visitar el sincrotró, i segon, que en el moment en què el sincrotró comenci a estar actiu, l'accés a molts dels llocs que ells van poder visitar, com el «*booster*» (és l'accelerador circular dels electrons) i l'*anell d'emmagatzematge* (és on es generarà la llum sincrotró), estaran restringits només al personal tècnic que hi treballa al sincrotró i no es podran visitar mai més.

Un sincrotró és l'equipament que produeix i utilitza la radiació sincrotró, la qual consisteix en raigs x d'alta brillantor produïda per electrons relativistes que descriuen trajectòries corbes (els electrons s'han d'accelerar a velocitats molt properes a la de la llum i es fan passar per un camp magnètic que corba la seva trajectòria). Quan el sincrotró funcioni, la radiació sincrotró es farà arribar a múltiples estacions experimentals que estan situades al voltant de

l'anell d'emmagatzematge, on es faran investigacions en diversos àmbits de la ciència (biologia, química, medicina, etc.).

El sincrotró Alba és la instal·lació científica més gran i més cara (pressupost de 210 milions d'euros) que s'ha fet mai a l'estat espanyol. Com a dades curioses, produirà 2.000.000.000.000 electrons en un dia, els quals aniran al 99.99999855% de la velocitat de la llum.

ANDRÉS GARCÍA

Les matemàtiques són com anar en bicicleta, no s'oblida.

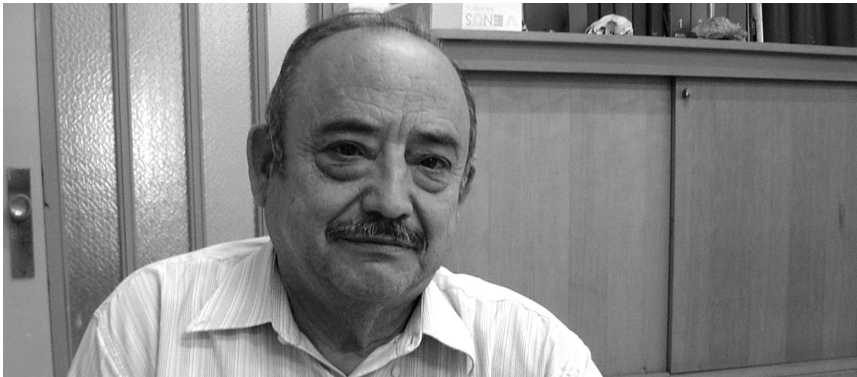
Vaig néixer a Linares (Jaén) un 26 d'agost de 1945, justament la vigília de les festes del poble (per no perdre-les). Estic casat des de fa quasi 42 anys. Visc a Catalunya des que tenia 1 any, i em sento tant penedesenc com andalús. Tinc dues filles, una és professora de química, a Sitges, i la petita és matemàtica i treballa a Caixa Tarragona. Vaig estudiar Magisteri, electrònica i vaig començar Filosofia i Lletres, però la vaig deixar al cap de dos anys. Després vaig fer la llicenciatura en matemàtiques. Als 18 anys vaig aca-

1. Quins records tens de quan estudiaves batxillerat?

Quan vaig entrar a l'Eugeni d'Ors, tan sols feia 5 o 6 anys que estava obert. Vam començar a estudiar 36 alumnes i vam acabar tan sols 10 alumnes. L'institut estava a la plaça de Sant Joan, sobre l'actual Caixa de Pensions, i els camps per fer pràctiques agrícoles eren on són avui els instituts Eugeni d'Ors i Alt Penedès. Els tallers estaven al carrer Ateneu, i eren de forja, fusta (on em vaig deixar un trosset de dit), electricitat, metall, mecànica, soldadura... I al camp de

casa de pagesos rics i s'hi guardava la maquinària, una de les millors per l'època.

Una altra anècdota amb el tractor, va ser quan amb 13 anys i amb dos companys vam saltar del tractor, exactament on ara hi ha l'olivera, i sort que el tractor va quedar dret que si no hagués estat molt perillós. Els dos companys van quedar asseguts, però jo vaig volar. Malgrat aquest ensurt, ens ho vam passar molt bé. Això era el batxillerat laboral, i durava 5 anys, i jo el vaig fer entre els 10 i els 15 anys.

bar la carrera, i vaig començar a treballar de mestre fent una substitució a l'Estalella i Graells, de Vilafranca. Després a Bellvei, a Vilobí i a l'Hospitalet de Llobregat, on només hi vaig estar 3 dies perquè vaig anar a la mili. En tornar, vaig estar a Ordal i a Sant Joan de Mediona. D'allà, per malaltia, vaig marxar a Salinas (Alacant) durant 6 anys. Després a Vilanova, en una escola que es deia Carrero Blanco i ara es diu Canigó. Aleshores, l'Inspector em va demanar posar en marxa el col·legi Aragai, de Vilanova, donada la meua experiència com a director a Salinas, i vaig ser el seu primer director. Més tard vaig anar a l'escola Pau Boada, i després vaig fer cap a l'institut Alt Penedès, fet que em va fer molta gràcia per la senzilla raó que jo havia estudiat a l'institut Eugeni d'Ors, quan era institut laboral.

pràctiques hi havia un tractor que va ser martiritzat, i algunes "restes" van estar molt de temps al jardí de l'IES Eugeni d'Ors.

Amb aquell tractor havíem passat molt bones experiències; per exemple, on és ara el hall de l'Eugeni d'Ors, allà, jo duia el tractor i se'm va aixecar, i sort que hi havia el professor davant, si no, hagués pogut passar alguna cosa greu. Tot plegat consistia en ensenyar i aprendre feines de pagès, tal com llaurar, perquè la modalitat que jo cursava era l'agrícola-ramadera. En una zona vitivinícola, com segueix essent, l'institut laboral ofería aquest estudis, que per mi van ser un dels grans encerts de Vilafranca. Els camps de pràctiques consistien en vinyes, camps de blat, i també s'hi feien pèsols, faves, etc., conreats pels alumnes i professors.

També hi havia una caseta. Era una

2. Quins són els aspectes que més han canviat a la docència?

Ha canviat tot. Abans no teníem recursos, i els materials fungibles, com el guix, ja te'ls donaven a la nòmina, més o menys 8 ptes. l'any, i que t'es-pavilessis si te'n faltaven... I ara, fixa't, amb la tecnologia que tenim tan maca...; potser això és una de les coses per les quals sento jubilar-me. Els nens? Mira, cadascú és fill de la seva època. Abans no hi havia playstations, però unes ganes de moure's terribles, no com avui. Aprendre? Què vols que et digui, vam ser 36 que vam començar el batxillerat i en vam acabar 10; amb això ho dic tot. (feu tants per cents i ho entendreu, no hi ha tanta diferència).

Cadascú és fill de la seva època

3. A quina edat es troba més còmode amb els alumnes?

En totes. Amb els més petits m'hi he trobat molt bé, a l'escola unitària m'hi he trobat magníficament bé (alguns cursos amb 65 alumnes per aula), com també a la segona etapa de l'EGB, i amb els de l'ESO fabulosa-

ment bé. Abans, els nens entremaliats podien agafar un tinter i tirar-lo a un mestre, però ho feien sense malícia. Ara potser hi ha més malícia, es veu molt la tele i s'estan perdent massa valors. En canvi, esteu molt més preparats, ja que teniu molta més informació que aquells nens, que tota la que rebien era la del professor i del rector del poble. Avui rebeu més informació que abans un nen en 4 o 5 anys.

4. Amb els anys, has vist diferents maneres d'ensenyar, i diferents lleis...

Això és el més fotut perquè quan jo vaig començar era la llei Moyano, amb retocs més o menys importants, segons monarquies, repúbliques o dictadures, i després va ser substituïda per la llei Villar Palasí, que va ser un dels ministres d'educació que considero més importants dels que hem tingut, ja que va fer desaparèixer l'enciclopèdia i va introduir les didàctiques que van donar pas a tot el que tenim ara. Però el mal d'ara és que cada partit polític quan arriba al govern vol imposar la seva visió de l'educació, i sovint no ho estudien bé, perquè els qui fan les lleis són els polítics, i no dic amb això que no en sàpiguen, però cada grup desenvolupa la seva política educativa sense tenir massa en compte l'interès general del discent.

5. Com i quan et vas aficionar als escacs?

M'hi vaig aficionar de molt petit, quan em van regalar un tauler d'escacs i un amic de l'avi em va ensenyar com es movien les peces. I després, quan ja vaig estar a l'institut, va ser quan en van començar a agradar. M'agradava tant jugar a escacs que entre els viatges que havíem de fer entre el camp de pràctiques i l'institut a vegades dos de nosaltres ens perdiem i anàvem a jugar al Casal. Dèiem als companys que diguessin que teníem mal de cap, i anàvem a jugar. Allò em va agradar i em va enganxar fins el punt que sempre a les escoles on he estat he fet escacs. Més tard, vaig titular com a àrbitre de la Federació Catalana d'Escacs. Avui només hi jugo com entreteniment.

Els escacs són un joc com la vida mateixa, la vida no és només el que jo vull fer, també és el que em deixaran fer els altres

6. Creu que el joc d'escacs té algun benefici pel qui hi juga?

Home, el joc d'escacs és un dels jocs més importants que hi ha. Hi ha molts jocs d'estratègia, com pot ser el GO. Són jocs que primer són d'estratègia, que t'has de preocupar no solament del que tu vols fer, sinó del que et pot fer l'altre. Sembla que no, però això és un joc com la vida mateixa; la vida no és només el que jo vull fer, també el que em deixaran fer els altres.

I després és un joc que com que has de planejar una lògica, no és que guanyi l'altre és que perds tu. Si saps jugar una mica i l'altre també, no guanyes tu, perd l'altre. I a part, té una disciplina, que també és important. Una anècdota que explico sempre: vaig conèixer un nen molt maco, que ara ja té fills i tot, però en el seu moment no hi havia qui el parés; era terrible, els pares estaven desesperats. Jo feia escacs al col·legi Pau Boada, va començar a venir i li va agradar tant que es passava tota l'hora assegut davant del tauler; els companys no s'ho creien, i em feien deixar la porta oberta per mirar si era veritat o no. Després, va jugar força anys al Casal, partides de 4 i 8 hores assegut, però quan sortia tornava a ser el de sempre.

7. Quin somni t'hagués agradat fer realitat?

Un somni... poder aprovar-los a tots. Sí, perquè vaig arribar a ser professor d'una manera molt curiosa, i aquesta feina m'agrada. I per això, deixar-la ara em sap greu. És que m'agrada moltíssim, ho faci bé, ho faci malament, ho faci passar negre als alumnes, o no, és igual, a mi m'encanta.

8. Com vas arribar a ser mestre?

Jo volia fer enginyeria tècnica, i a casa no hi havia cèntims per pagar la carrera. Llavors, vaig prendre'm un any sabàtic per poder treballar. Un company em va dir: Andrés, mira, m'he presentat a l'Escola Normal i m'han suspès, vols presentar-te amb mi ara al setembre? Va dir-me que no calia anar a classe ni res, que ho fariem per lliure, i vaig pensar que per perdre el temps durant un any, encara que estigués treballant, era millor intentar entrar a l'Escola. El curiós del cas és que jo no sabia què s'estudiava a l'Escola Normal, i ell em va dir Magisteri. I li vaig preguntar: el Magisteri, què és? I em va dir "ostres, mestre de nens!". I m'hi vaig presentar i vaig aprovar, però com que jo vaig continuar treballant ja que havia de fer 10 dies de pràctiques a Tarragona i sincerament, no estava per gastar-me 10 dies de la meva paga, llavors vaig demanar si els podia fer a Vilafranca a l'Estal·la. Després de pensar-s'ho, em van dir que sí. I m'hi vaig engrescar tant, que m'hi vaig quedar! Considero que ha estat el gran encert, perquè jo de petit volia ser rector, però quan tenia 10 anys, vaig dir que m'agradaven les faldilles i per ser un mal rector, preferia fer una altra història. Però ser mestre de poble o rector, no era tan diferent llavors, en el sentit de la paraula rector, com la de guiar, ensenyar, etc.

9. I ara a punt de jubilar-se, quines coses trobarà a faltar?

L'escola i els nens. Ara, com cada any, tinc ganes d'acabar, però sé que quan arribi l'agost serà el moment crític, perquè és el mes que comences a preparar-te per al curs següent, i pensaré: - i ara, què haig de fer?

10. I en el temps lliure?

En primer lloc, preocupar-me per la meva dona, perquè s'ho mereix, que les neures que tenim els profes... I després, dedicar-me a fer coses que m'agradin i que no he pogut fer: fotografia, pintura, jardineria, bricolatge... També tinc ganes de recopilar tot el material, perquè el puguin fer servir les meves filles o exalumnes.

L'adopció nacional

Quan et parlen per primer cop del Treball de Recerca a 1r de Batxillerat, penses que encara queda lluny i que tindràs tot l'estiu per fer-lo, però a l'hora de la veritat te'l trobes a sobre i t'has d'espavilar com sigui.

El que primer sembla més complicat és triar el tema, però en el meu cas sabia ja des d'un bon principi que volia fer un tema sobre problemàtiques socials. He tingut casos propers d'adopció nacional i això, més la inquietud sobre els centres de menors, sobre què passa amb aquelles persones de la mateixa edat que jo i que no tenen una llar estable, va fer que elegís el tema de l'*adopció nacional*. Un altre fet que em va portar a triar aquest tema va ser la construcció d'un centre de menors a Vilafranca i la problemàtica que s'havia derivat, ja que hi va haver gent en contra.

A primer cop de vista, semblava un tema que no tingués treball de camp, però a mesura que vaig començar a buscar informació me'n vaig adonar que hi havia molta informació sobre l'adopció internacional i molt poca sobre la nacional.

Amb aquest treball, he tingut la sort de trobar-me

amb moltes persones que m'han ajudat i m'han donat informació sense cap problema, als quals els agraeixo el temps que m'han dedicat. Vaig poder visitar dos centres de menors, cosa que al principi semblava impossible. Un dels centres era de nens petits i hom podia veure com tots ells consideraven casa seva aquell centre, i els seus educadors gairebé com a pares o mares. Una visió molt més realista, i molt lluny de la visió que té la majoria de la gent dels centres de menors.

Un centre és una llar per a l'infant o l'adolescent que, pel motiu que sigui, no pot viure, o no és convenient que visqui, amb els seus pares biològics.

Un altre fet que em va ajudar molt en el meu treball va ser l'ajuda del psicòleg Frederic Cuscó, d'aquí a Vilafranca del Penedès, i dels educadors socials de cada centre, Daniel Solà i Gemma Marcos, i de la treballadora social Naiara Ca-

cho. Aquesta última em va ser de gran ajuda en la part del procés legal que segueix l'adopció. Decidir adoptar no és fàcil, i més si tries adoptar un nen d'aquí, ja que això implica, almenys en la majoria de casos, que sigui major de 5 o 6 anys i, per tant, tindrà records durs dels seus pares i una altra dificultat afegida en l'adopció nacional és la durada del procés, ja que solen ser més de 3 anys. El més dur pels pares, tant en l'adopció nacional com en la internacional, és obtenir el certificat d'idoneïtat, que ve a ser un carnet per poder ser pares adoptius. L'adopció és un procés tant legal com psicològic, ja que implica molts canvis en la vida del nen i en la vida dels pares. A més, cal afegir el fet de com reaccionarà la gent al saber que el nen és adoptat o al saber que algú vol adoptar. Anys abans, adoptar era tabú, i el nen vivia en un ambient en què el fet que fos adoptat s'havia d'amagar i no podia fer cap tipus de pregunta. Per sort, avui adoptar és un fet normal i ja és acceptat socialment com una altra forma de tenir fills, com la fecundació in vitro. Allò que no ha canviat amb els anys és la visió

d'una part de la societat sobre els centres de menors. Sobre això, vaig poder fer una enquesta, ja que aquest any 2010 entra en funcionament el centre de menors a Vilafranca del Penedès, i desgraciadament, hi ha hagut força gent reticent a què es construís. Un 50 % dels enquestats (60 persones) va respondre que li semblava bé el fet que existissin centres de menors, però no volien un centre al seu barri, sinó que com més apartat de la ciutat millor.

El problema és que la gent associa els centres de menors amb centres per delinqüents, i això no és així, ja que els menors que han comès infraccions van a un centre de justícia i no pas a un centre de menors.

Quan un menor és apartat dels seus pares, aquest es sent desprotegit i insegur, no sap què serà de la seva vida, i els únics recursos que té són els centres de menors i l'adopció. L'adopció és el que es voldria per tots els nens que no poden viure amb els seus pares, ja que se'ls ofereix l'oportunitat de començar de nou i de viure en un ambient estable i d'amor.

Adoptar significa començar una nova pàgina en la vida del nen i en la vida dels pares; significa la unió de diverses persones que l'únic que busquen és tenir una família i donar i rebre l'amor que els hi manca.

Ha estat un treball gratificant i amè de fer, i m'agradaria en un futur poder saber i aprendre moltes més coses de tot aquest món, de l'adopció. El treball de recerca suposa una responsabilitat però alhora una satisfacció, ja que te n'adones que en un principi penses que se't tira el temps a sobre i que és molta feina, però al final veus que ho has aconseguit i el més important, que has disfrutat fent-lo i estàs orgullós/a del teu treball.

Mercè Ferrerons

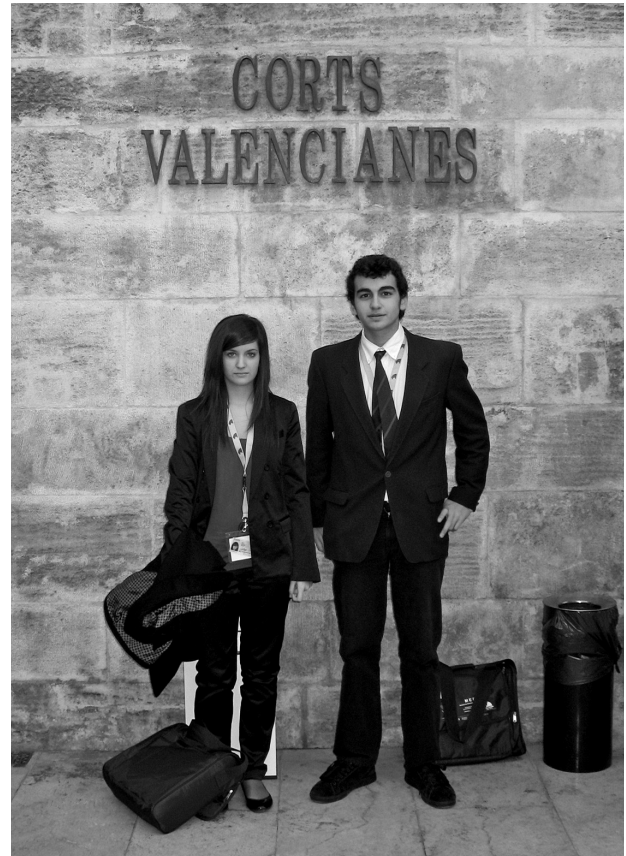

Lucas Charnet. Participant del MEP

Aquest any acadèmic ha estat singularment prolífic. Una àmplia part del nostre alumnat ha participat en concursos i programes educatius promoguts des de l'àmbit de diferents departaments. L'experiència viscuda per molts d'aquests durant el present curs escolar, 2009-2010, no hagués estat possible sense la col·laboració i suport de tot el professorat. Aquest és el cas, entre d'altres, dels alumnes Lucas Charnet i Soraya Hernández, de 1r de Batxillerat, seleccionats per participar en el programa educatiu Model de Parlament Europeu (MEP).

El MEP és un projecte educatiu que pretén formar persones capaces d'afrontar amb èxit els reptes que planteja la societat del segle XXI. Enguany s'ha tractat: el procés de Bolònia; la dependència energètica de la UE; la crisi econòmica, la prevenció del frau fiscal internacional; l'Eutanàsia; i el tràfic d'éssers humans. El projecte consta de tres fases: la Fase Autònoma, la Fase Estatal i la Fase Internacional. Després d'un acurat procés de selecció, els alumnes del nostre centre, Lucas Charnet i Soraya Hernández, tutoritzats pel professor Jaume Gaya, van participar en la Fase Autònoma, que enguany es celebrava a la Comunitat Valenciana. Va ser durant els dies 13, 14 i 15 de gener. El Lucas i la Soraya van quedar seleccionats, entre els 20 finalistes, per formar part de la delegació de Catalunya en la X Sessió Nacional del MEP, que tingué lloc a la Comunitat de Madrid els dies 19, 20, 21 i 22 de febrer.

Les jornades de la Fase Nacional es caracteritzaren per un alt nivell de preparació dels joves participants. No obstant, Lucas Charnet destaca fins al punt de ser seleccionat per participar en la Fase Internacional, la 32ena que se celebra. Del dia 19 al 28 de març el nostre guanyador viatjà a Den Hague (Holanda) per participar en el debat parlamentari d'àmbit europeu. Aquesta experiència, afirma Lucas, "m'ha canviat la vida; m'ha obert noves perspectives". LUCAS

CHARNET no ha perdut l'ocasió de senyalar l'orgullós que se sent de ser alumne de l'IES Alt Penedès. Des d'aquí felicitem, un cop més, Lucas Charnet i tot el personal docent de l'IES Alt Penedès.

Ens trobem amb el Lucas Charnet Dalmau que ha pogut participar en el programa educatiu Model de Parlament Europeu, ha estat escollit de entre 50.952 alumnes de 655 centres de tot l'estat Espanyol per a la fase final que s'organitzava a Holanda. Com a reconeixement ha tingut una audiència a la Zarzuela on ha pogut conèixer i parlar amb als prínceps d'Astúries.

-Hola Lucas, ja hem explicat com anava això del Model de Parlament Europeu, però voldria que ens expliquessis en què consistia cada fase. *Bé, a cada fase ens reunim per diferents temes, cada tema era una comissió en la qual havíem de tractar el tema que ens havia tocat i*

buscar-ne solucions. Després aquestes solucions les posàvem en comú amb les dels altres temes en el parlament on podíem debatre si no hi estàvem d'acord o si teníem idees alternatives. Els professors ens observaven i ens posaven una nota segons com ho havíem fet a l'hora de parlar.

-Deu haver sigut una experiència molt important, tant per a tu com pels qui t'envolten, com la valores?

Sí, de fet, en efectes pràctics, m'ha ajudat molt a l'hora de parlar i argumentar amb altres

persones. Aquesta experiència t'ensenya a esquematitzar molt el que vols dir, no enrotllar-te, dir les coses clares, ser directe... També et dóna una visió del què és de veritat la política. Al començament si algú m'atacava argumentant que jo no tenia raó, el que feia jo era intentar respondre el que m'havien dit. Però, si poses el canal de la Generalitat, o de qual-sevol parlament veuràs que quan algú els hi pregunta alguna cosa als polítics, ells agafen un discurs que portaven prèviament preparat i a llegir!

-Tot això ha d'haver estat un gran canvi per a tu, què t'ha aportat i com ho aprofitaràs en el futur?

Sí, aquesta ha sigut una de les millors experiències de la meua vida. M'ha ensenyat mol-

tíssimes coses. La pluralitat d'opinió, escoltar als demés que potser tenen raó, m'ha donat confiança en mi mateix, ara he vist que puc fer coses que abans ni em podia imaginar. Sobretot aquest model de parlament europeu ha sigut una autopista de desenvolupament per a mi, m'ha donat l'oportunitat de desenvolupar un aspecte de la meua vida que no coneixia, i molts cops a la vida necessites que algú et doni aquesta oportunitat.

-I en quant a la gent que has conegut?

Per a mi, això és el més positiu de tot. He conegut moltíssima diversitat d'opinions, d'ideologies, de formes d'entendre el món. I no només amb gent d'Espanya sinó també amb nois de tots els països de la unió europea. T'adones que hi ha coses més enllà de Vilafranca i Barcelona, que poden ser iguals o millors, encara que sigui difícil! O simplement veus que són diferents però igual de vàlides. Per això, aquesta experiència la recomano a tothom.

-He sabut que no fa gaire vas anar a la Zarzuela, com et sents al conèixer la mo-

narquia espanyola?

Del primer que em vaig adonar és que són persones. A vegades pot semblar estúpid aquest comentari, però quan portes des de petit sentint, prínceps aquí, reis allà i tot el dia a la televisió i el diari... Quan els veus en persones i parles amb ells t'adones que no són tant diferents, i que volien saber la nostra opinió sobre ells. Una altra de les coses que em van sorprendre va ser la d'hores que treballen, només per fer-vos una idea, ens van rebre a les dotze, abans li havien donat la mà a 500 persones, i parlat amb totes elles, evidentment. Després vam parlar sobretot de com està el món polític actualment i el sistema que s'utilitza per escollir els nostres líders.

M. Peguera i J. Gaya

COLOR I TRADICIÓ

El dia 23 d'abril, festa de Sant Jordi, es van celebrar a l'IES Alt Penedès les jornades culturals, en les quals els alumnes del centre poden escollir entre un ventall de tallers que comprenen diferents activitats. Enguany, un d'aquests tallers ha estat el de graffiti que, com d'altres, ha tingut una gran acceptació. El seu organitzador principal ha estat el Miquel, juntament amb la col·laboració de l'Urban Vila. El Miquel va iniciar el taller explicant als alumnes els orígens del Graffiti dins la cultura Hip Hop, els quals els trobem a la dècada dels anys 60 a Nova York, en una època de grans tensions socials degut als problemes racials. Seguidament, el Miquel va mostrar amb imatges reals de Vilafranca del Penedès el que es considerava graffiti i el que solament s'identifica com a pintades sense cap sentit o de reivindicació política. Després d'una petita introducció teòrica sobre el tema, es va passar a la tant esperada pràctica. El Miquel va traçar a la paret unes lletres on hi podíem llegir «Sant Jordi 2010», amb un estil que li és molt característic, ja que, cada «graffiter» té el seu propi estil que el caracteritza i el distingeix de la resta.

Després, els alumnes procediren a donar color a les lletres o el que s'anomena «fer el farciment», o sigui, pintar les lletres amb els colors que vols, procés en què es gasten molts aerosols. Vam utilitzar els dos colors de la Senyera: el vermell i el groc. El Miquel anava donant instruccions sobre com manejar els aerosols i ensenyava trucs per tal que la pintura no regalimés ni s'amuntegués tota en un sol punt. En acabar el procés de colorejat de les lletres, Miquel va explicar com fer el traçat o «Outline», de manera que les lletres havien de quedar ben definides. Aquesta és una de les parts més complexes, ja que si es cometen algunes errades és molt difícil de rectificar-les. Així doncs, tots nosaltres, amb els consells del Miquel, vam traçar les lletres amb un destacat negre. Acabat el traçat o «Outline», vam resseguir les lletres amb un color verd clar que donava el toc final al graffiti.

Per últim, el Miquel va donar els últims retocs i va dibuixar una rosa i una espiga de blat al costat de les lletres. I així es va finalitzar aquest interessant i curiós taller.

Xavier Semis

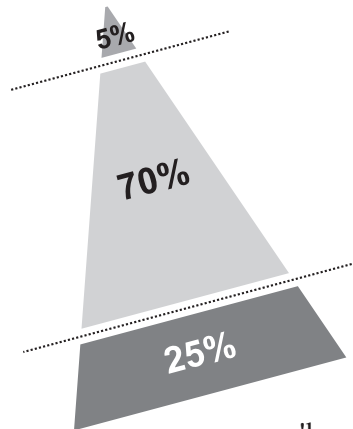
CLASSIFICATS

Com és sabut, tots els homes (i dones) som iguals. Si deixem a banda les creences religioses i l'espiritualitat, de la mateixa manera, i ja més modernament, la Declaració dels Drets Humans, diu el mateix. Així doncs, com és que estem tots classificats?

Classificar, segons el diccionari, és ordenar, dividir en grups, tipus i classes segons un criteri. I aplicant precisament un criteri fa que les persones siguem, en el fons, classificats. Només uns exemples. Des que l'home és sàpiens hi ha hagut classes. La primera, la principal, i que romandrà mentre els polítics ho permetin, és la d'homes i dones. Per exemple, a la cultura romana trobem patricis, plebeus i esclaus. Però, és clar, dins de cada grup hi havia individus que no tenien els mateixos drets, com les dones.

A l'Índia, hi ha quatre castes, i l'última és la dels pàries. Però encara es pot arribar a caure més avall: si no et portes bé, et reencarnaràs en una vaca.

Però ara començarem per la divisió bàsica, és a dir, la d'homes i dones, i des d'aquí anirem subdividint. Actualment, entre els homes, hi trobem varis prototips. A dalt de tot de la piràmide del reconeixement social hi ha el triomfador, que és per naturalesa elegant, ric, orgullós, amb pocs escrúpols i amb un sens fi de qualificatius per l'estil. Més avall, hi ha les subdivisions dels guapos. El guapo, culte i intel·ligent, que és molt poc freqüent, i el guapo curt de gambals, un aprofitat, interessat únicament en el seu aspecte físic i atretzo. Els artistes també hi són, i al mateix temps es poden subdividir amb els artistes reals, que posseeixen uns dots realment excepcionals fora del comú, i els artistes de galeria, que no tenen ni sensibilitats ni res d'excepcional, però han sabut desenvolupar una habilitat maquiavèlica per fer creure als altres que són uns ignorants per no saber apreciar les bajanades que acostumen a dir o a fer. En el mateix nivell que els artistes, trobem els qui els agrada oposar-se a tot, o sigui, portar sempre la contrària. D'aquest estrat també n'hi ha de dues classes, els contestataris rics, que reben el nom d'excèntrics, i els contestataris pobres, que es

diu que estan com un llum de ganxo. A sota de tot, hi trobem els homes que no sobresurten en res, que no són especialment ni bons ni dolents, o sigui, la gent normal.

Per a les dones, amb alguns matisos, l'anterior classificació també és vàlida. Si més no, hi ha més apartats. Trobem, per exemple, les dones misterioses, caracteritzades pel fet que no es poden classificar enlloc més, ja que

no se'ls coneix cap tret característic, són un misteri, una encarnació d'un conte de fades o d'una novella de terror, com vulgheu. I finalment, l'altre grup és el de les mestresses de casa. Ai senyor, pobres! Les podem dividir també en varis grups. El primer, les llestes, que acostumen a gaudir d'un marit treballador i amb capacitat econòmica, d'un 4 x 4 molt gran o un cotxe de gamma alta, vesteixen roba esportiva, però de marca, i cara! Sempre tenen hora al saló de bellesa i arriben tard a tot arreu perquè van estressades. A l'altre extrem, hi ha el grup de les mestresses de casa "mossa per a tot" que van al mercat a peu, arrossegant un carretó immens, rodejades de bosses i paquets, ostenten feines mal pagades, el seu marit és un pinxo que en moltes ocasions està a l'atur o al bar, i van a tallar-se els cabells a ca la veïna del 4t, perquè la perruqueria és massa cara.

També podem classificar les persones per la manera en què es guanyen, o no es guanyen, la vida, on hi ha tres grups principals, però també en forma de piràmide. A dalt de tot, els qui no treballen directament, és a dir, l'equivalent als romans patricis, ja m'enteneu. A sota, hi trobem els qui popularment en diem viure del conte; tipus de vida, aquest, caracteritzat per l'absència d'una feina productiva. I el tercer grup, els qui treballen com a negres, xinesos, burros... per arribar a final de mes.

A la fi, com es pot veure, tots som iguals.

Joan Montserrat

La costa est d' Austràlia

ABANS DE SORTIR

L'estiu del 2009, vaig voler viatjar a un país anglòfon perquè estava estudiant anglès i m'havia proposat aconseguir fluïdesa. Com que per primera vegada a la meua vida tenia dos mesos de vacances, em vaig decidir per Austràlia, tot un continent, perquè valia la pena suportar 24 hores de vol i, a més, hi tenia dos amics anglesos que havia conegut a Barcelona: la Joanna i el William.

No em va costar gaire convèncer el meu company, el Xavier, per anar-hi; només vaig haver de superar la seva recança a passar les vacances d'estiu a un lloc on era hivern. Superada aquesta petita dificultat vam establir el recorregut. Uns dies a Melbourne, tres setmanes a Sidney i un mes de viatge fins a Cairns en una furgoneta adaptada per viure-hi parant on volguéssim. Vist al mapa, no sembla gaire cosa, però heu de pensar que de Sidney a Cairns hi ha uns 2.500 km, més que de Barcelona a Varsòvia.

ELS AUSTRALIANS

Els agrada dir-se, a ells mateixos, aussies, i són una gent amigable i xerraire. Els encanta ajudar-te si et veuen perduda amb un mapa i aprofiten l'avinentsa per fer petar la xerrada amb tu. Tot plegat resulta molt útil per practicar l'anglès. Els australians també són tranquils i poc amants de l'estrès. Això va quedar palès el dia que vam portar la furgoneta al taller per un problema amb la nevera: feia un soroll insuportable. Per tota resposta vam obtenir un "no worries, just turn it off", dit d'una altra manera: nosaltres apagàvem la nevera i ells no feien res. Davant la nostra persistència, amb tota naturalitat van contestar: "no dramas". Però el Xavier i jo som tossuts, així que no ens movíem i, mentre continu-

àvem insistint -això sí, amb tota educació i sense apujar el to de veu-, un dels mecànics va venir amb una eina i va resoldre el problema en un tres i no res. Total, que ens van atorgar una hora d'espera per continuar practicant l'anglès.

SIDNEY

Sidney, amb més de quatre milions d'habitants, és la ciutat més poblada d'Austràlia. Quan hi vàrem arribar, vam tenir la sensació que ens trobàvem en una ciutat europea, però moderna, i, per tant, que no ens impressionaria gaire. Però en té, de sorpreses. Durant el nostre primer passeig, ja vam anar a parar al barri xinès, una zona bulliciosa amb comerços i mercats on els treballadors són asiàtics que parlen anglès. Hi ha molts restaurants amb els rètols en xinès, però d'altres també en japonès, tailandès i coreà, tots boníssims, assequibles i on mai no et quedés amb gana.

Sidney té una costa interminable per intricada. Per anar a molts punts s'ha d'agafar un ferri o conduir i pagar el peatge del Sidney Harbour Bridge. Amb la Jo i el Will, vam anar a Manly, una llarga i ampla platja del nord que té molts quiosquets per menjar. Allà, per dinar, vam menjar el típic fish and chips heretat d'Anglaterra. Un altre dia, els nostres amics ens vam portar a la costa est, la que es troba a l'oceà obert i per tant té grans onades i és idònia pels surfistes. Els vam estar observant durant una bona estona, però no vam veure res espectacular. Realment els costa molt enxampar una bona onada.

EL VIATGE DE SIDNEY A CAIRNS

Llogar una furgoneta per viatjar, amb cuineta, pica i taula transformable en llit, és d'allò més habitual a Austràlia. Ho fan els turistes, però també els autòctons. El gran avantatge és que es pot aparcar a qualsevol lloc i dormir-hi sense amoïnar-se. Quan et lleves a l'aparcament d'una ciutat, ningú et mira malament, ans al contrari, et poden saludar amb un somriure ample de bat a bat. Només un dia

vam ser destorbats perquè, sense saber-ho, havíem aparcat en un lloc on era prohibit i a les cinc de la matinada una ranger (això ens va dir que era) ens va despertar i obligar a desviar-nos 15 km, fins a un lloc on estava permesa l'acampada. Encara és hora que puguem saber on dintre posava que allà estava prohibit acampar!

Com que ens agrada tant la natura, ens vam anar aturant allà on vèiem que hi havia parcs. Aquests, segons anàvem dirigint-nos cap el nord, es tornaven més càlids, fins a esdevenir tropicals al nord de Brisbane.

Generalment, fèiem excursions per camins ben traçats que s'obrien pas entre una frondosa vegetació. Sempre se sentien sorolls impressionants, tals com les fortes petjades dels cangurs, mentre fugien quan ens sentien, o també el cant d'ocells molt diversos i exòtics.

Veure animals diferents va ser una constant al llarg del viatge. De seguida vam constatar que veure cangurs quan el sol es ponia o a trenc d'alba era la cosa més normal del món. De fet, molta gent evita conduir a aquestes hores perquè és fàcil atropellar-ne un.

Un dia, mentre caminàvem pel bosc cap a una platja, vam topar-nos amb una serp pitó que prenia el sol al bell mig del camí. Més endavant, quan vam parar per fer un entrepà, un parell de guanes -una espècie de llangardaix de més d'un metre de llar-

gada- van venir i es van mantenir a l'espera que els caigués alguna cosa del nostre àpat. Tot va ser en va; sabem que no s'ha d'alimentar els animals salvatges. Una altra vegada, al capvespre, en un càmping al costat d'un riu rocallós, van començar a sortir wallabis per tot. Aquests animals, per entendre'ns, són uns cangurs petits de la grandària d'un gos mitjà. Agafaven llavors del terra i les menjaven. Durant el dia, es mantenien més quiets entre les roques, gaudint de la seva ombra.

Un dels animals més difícils d'observar al seu hàbitat són els coales principalment perquè estan en perill d'extinció i en queden molt pocs. Van anar a boscos a on hi havia però no en vam veure ni un. Imaginem que, donat que viuen a les copes dels eucaliptus, són tot silenciosos i els arbres són altíssims, no vam se capaços de localitzar-los. El que veieu a la fotografia el vam veure en un parc a on es dediquen a la seva protecció i reproducció.

Tots aquest animals són inofensius, sempre i quan no se sentin amenaçats. També n'hi havia de perillosos, però, tot i que no es deixaven veure, coneixíem la seva presència gràcies als cartells que advertien del perill. És comú veure senyals a les platges, vora la desembocadura dels rius, que conviden a no banyar-se per la presència de cocodrils i meduses, la picada de les quals pot ser mortal.

A Cairns, ens ho vam passar molt bé, especialment al mar, no a la riba, on pots rebre una queixalada, sinó mar endins, a la gran barrera de corall. Vam agafar un vaixell turístic on ho tenien tot previst i només ens havíem d'ocupar de portar el banyador i la crema de sol. Vam nedar entre centenars de peixos diferents, de tots colors i grandàries, estrelles de mar, esponges i ostres gegantines. A Cairns s'acabaren les nostres vacances i vam tornar a Melbourne amb avió, des d'on vam poder observar la barrera de corall des del cel. Ja ho sabeu, si mai teniu l'ocasió d'anar-hi no us ho penseu dues vegades.

Elisenda Sierra

THE LAST WEEKEND

Entrevista a Lucas Charnet, cantant, guitarrista, pianista i compositor de Last Weekend, un grup musical de Vilafranca. Hola Lucas, la revista de d'Institut t'agraeix que responguis algunes preguntes.

-Per començar, qui formeu el grup?

Last weekend trobo que el podríem dividir en dos grups, els que fem les cançons i anem a gravar a l'estudi de gravació, i tots els amics músics que toquen amb nosaltres als concerts, llavors sí que es pot parlar d'un grup nombrós. Al grup hi trobem l'Adrià Claramunt que està a la bateria, el 'Litus' que toca la guitarra, el Roger Reinaldo que toca el baix, i jo que també poso de la meua part. A part trobem músics com en Marçal Peguera que ens dona suport en els concerts tocant la gralla, o el que faci falta, o també l'Oriol Casals que també toca la guitarra.

-Com definiríeu el vostre estil musical i quins grups us han influenciat més?

Bé, com qualsevol grup jove, el nostre estil l'estem definint perquè molts cops toquem cançons amb molta tralla i només en volem tocar d'aquest tipus, i altres cops ens passem tot l'assaig tocant balades i també ens encanten. El que està clar és que no toquem ni reggeton, hip-hop, rap, Julio Iglesias, ni música clàssica. Suposo que quan traïem el primer àlbum (que ja no queda molt) podem definir quin estil és el que ens agrada.

Nosaltres, en relació a la música, veient que actualment no s'aporta res de nou, busquem grups passats que van ser els primers en els seus estils, i mirem com han anat evolucionant i a quins nous grups i estils ens han portat.

-Ens podries explicar breument la història del grup, com va sorgir la idea, com us va reunir els components, etc.?

Bé, de fet, dels qui vam començar, només en quedem dos. Tot va començar quan a les tardes anava a tocar la guitarra a casa del Xavi Semis, i també reïem amb el 'Mogi' quan fèiem cançons amb lletres xorres, i era una manera de passar-nos-ho bé i, de fet, encara ho és.

-Tots els grups que comencen tenen dificultats: lloc d'assaig, falta d'equip de so, poques ofertes de concerts... Heu topat amb alguna d'aquestes dificultats?

Sí, no ser conegut és una 'putada' perquè et prenen per xavals

que no tenen ni idea de música, i que fa quatre dies que toquen la guitarra perquè el papa els en va regalar una per l'aniversari. Potser sí que donem aquesta sensació (rialles). Amb el lloc d'assaig, no hem tingut molta dificultat, però a l'hora dels concerts necessitem ajuda per a l'equip de so.

-Quins projectes teniu programats?

Doncs la veritat és que últimament ens estan sortint moltes coses. Una d'elles és que al juliol/agost començarem a gravar en un estudi perquè una productora de cinema ens ha escollit per fer les cançons d'un film en el qual no sabem si sortirem actuant, però la música sí que l'aportarem nosaltres. I també ja hem començat a gravar el nostre primer àlbum, que es titularà Witchess and Princes.

-Parlem de tu, com t'inventes les cançons, en què t'inspires?

Les cançons, les faig de dues maneres diferents. La prime-

ra, i la que més utilitzo, és en la qual començo a tocar uns acords qualsevol i vaig provant combinacions diferents, mentre vaig cantant una melodia que pot sonar bé amb els acords. Si vas fent això, veuràs que fas cançons bastant dolentes, però si t'hi estàs cinc minuts més, i deu, i un quart d'hora, et comença a sortir una bona lletra, la situació que vius, les teves coses personals, l'Institut... I l'altra manera de compondre, que és la més complicada, és quan simplement la cançó et ve i et sona una melodia al cap que passa fugaçment; el que faig en aquests casos és gravar-ho amb el mòbil i just després tocar-la i tocar-la fins que retenc la idea. Haig de dir que aquest mètode et pot passar en qualsevol moment del dia, però de cada deu cançons, tres les faig així. Tant en piano com amb guitarra.

-Fins on t'agradaria arribar amb el teu grup?

El més important és passar-t'ho bé fent música, i anar a l'Institut escoltant la teva pròpia música i que t'agradi escoltar-la. En el fons és el millor, perquè fas la música que més et pot agradar

i no cal que busquis en altres grups cançons perfectes per a tu, simplement te les fas i ja està, les adaptes al teu gust i perfecte. Suposo que tot dependrà dels estudis que acabem fent cada membre del grup. Si fóssim uns negats per l'estudi, suposo que hi ficaríem moltes més hores.

-Com a músic, què opines de la situació musical actual?

Bé, simplement dir que és una situació catastròfica, ho denominaria com a calamitosa. Especialment a l'Estat Espanyol, ja que des del 2007 que no surt cap artista nou en el panorama musical; i les cançons que es fan, no és que facin pena, però no haurien d'estar on estan, i us preguntareu, per què hi són? Simplement perquè no hi ha res de nou. A vegades sí que surt alguna cosa nova, com el famós Viva la vida, de Coldplay, però la situació està estancada i per culpa d'això es fan estils nous com el House que només són combinacions de ritmes, pujada d'intensitat (subidón), i tornar al mateix, si vas empastillat encara t'ho podries passar bé. Però pensa, si et fiquessin a tu, un noi o una noia més en

una discoteca, només vosaltres i fiquessin la música que es posa ara, marxaríeu abans que acabés la primera cançó; en canvi, si et posessin Michael Jackson, o música que t'agrades, música que arribés més a la gent, que no fos només ritme, música que es pogués cantar almenys, t'ho podries arribar a passar bé. El problema és que estem més acostumats a aquesta música, i algú que llegeixi això dirà, però si a mi m'agrada! T'agrada perquè la societat t'hi ha induït; però si t'haguessin induït a coses millors i ho fiquessin sempre a la ràdio, també t'agradaria. Us heu preguntat si quan tindreu 40 anys seguireu escoltant la mateixa música, o haureu canviat d'estil?

-Ja per acabar, quin consell donaries als grups que estan començant com vosaltres o als que volen formar un grup?

Que es portin molt bé entre ells, sobretot perquè un grup és la suma, no pas la individualitat. I sobretot, el més important, que assagin i assagin, perquè als genis de la música no els va sortir mai perquè sí. Mozart, fins als 20 anys no va començar a fer música amb sentit, encara que diguin que als 3 anys ja composava. Els Beatles, abans de treure el primer àlbum, van tocar 200 concerts i 8 hores al dia, i Michael Jackson va començar als 5 anys. Suposo que si t'estàs tant de temps fent una cosa, al final t'acabarà sortint bé, o no?

Moltes gràcies per dedicar-nos uns instants, Lucas, i esperem que tingueu molta sort amb Last Weekend.

M.P.

F.L. Fanzine Juny 2010

Suplement de la Revista de l'IES Alt Penedès amb la participació del departament d'idiomes obert a la col·laboració de qualsevol membre de la nostra comunitat educativa

What's a fanzine? Well, this is what the Collins English Dictionary says: "An amateur-produced magazine written for a subculture of enthusiasts devoted to a particular interest: a science fiction fanzine, for instance".

Auf Deutsch: «Ein Fanzine ist ein Magazin, das von Fans für Fans gemacht wird».

En Français: «Un fanzine est un "journal libre", parfois clandestin, publié sous l'égide du Do it yourself»

So feel free to take part in this Foreign Language Fanzine if you want to write something in one of the three foreign languages learnt at school or even in Catalan when you choose a topic related to the world of languages.

The Drive to Dubai

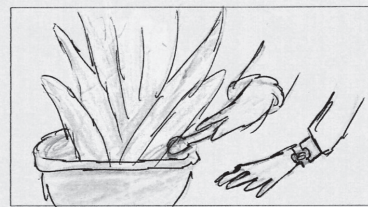
Kareem Mansoor is a good student and he's going to marry to Samira. His father get a new job but the police catch him because they think that he stole some jewellery from his boss

Kareem and Samira wanted to prove that his father wasn't a thief and asked Abu Malek. He tells Kareem that Omar was in the building last night and Kareem and Ibrahim decide to go there.

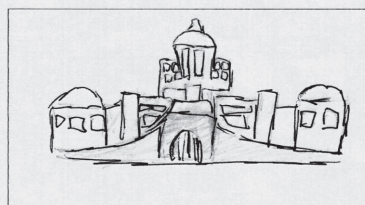
That night Samira called Omar's cleaners to clean her house and Kareem and his brother get in the Internet Company building. There they found a drawer with a locked box inside it but then they discover that there ~~was~~ nothing.

They came back with nothing. They go there again to film Omar taking the jewellery, because they called him telling that they've got the jewellery. But it wasn't in the box. It was in the soil of a plant. Luckily, Kareem films it and runs away to show it to Samira's father.

Hussein Al-Hussein couldn't believe, but it was true. Omar Bin Salem had stolen to his father. He said that he was going to show it to the police and return the engagement.

Samira and Kareem married, they get a big house from her father and Omar left. His father closed his company and sold all things in his office.

LES FAMÍLIES OPINEN

Des de l'AMPA agraïm la possibilitat de disposar d'un espai a la revista on poder-hi publicar articles relacionats amb les nostres inquietuds i interessos. Hem volgut dedicar aquesta primera col·laboració a recollir opinions que reflecteixin les impressions, els neguits i les realitats que pares i mares ens hem trobat quan per primera vegada hem tingut un fill o filla aquí, a l'Institut Alt Penedès.

Tot seguit teniu algunes opinions de les famílies de la nostra comunitat educativa. De ben segur, que hi trobareu algun comentari amb el qual us hi sentireu identificats.

PERE LLOPART I FRONTERA

Deixar l'escola i a més el poble per haver de venir a Vilafranca implica dos grans canvis prou importants com per neguitejar-te. Deixar un ambient quasi familiar al costat de casa per anar a l'institut crea inseguretat,

per això crec que és molt important la possibilitat de visitar el centre abans d'iniciar el curs i tenir una primera reunió informativa; va bé tant per l'alumnat com per a les seves famílies.

Personalment em preocupa molt l'ambient i la convivència tant a les hores de classe com en el moment del transport escolar o a l'hora del menjador. M'agradaria conèixer més bé el funcionament i els resultats del projecte de mediació del centre.

CARME GARCÍA CARRIÓN

Em plantejo si un tutor té suficients hores els seus alumnes com per poder-los conèixer i fer una acció de tutoria ràpida i eficaç. Per sort no hem tingut cap problema, però crec que aquest fet podria ser un handicap a

l'hora de treballar conjuntament amb una família per abordar una problemàtica. La proximitat i familiaritat de l'escola en tots els sentits donava més seguretat.

JOSEP MARTÍNEZ GONZÁLEZ

A l'escola coneixíem els companys i companyes de classe de la nostra filla així com les seves famílies. Aquí això és més difícil però també hi ha oportunitats per aconseguir-ho. El que trobo més complicat és conèixer

tot el professorat que els fa classe, en saps el nom i prou. Programar "moments" que facilitin a les famílies conèixer directament els professors no tutors ens agradaria.

MARTA MESTRE URPI

Em preocupava que davant de qual-sevol problema d'aprenentatge no en es pogués obtenir l'atenció individualitzada que en aquests casos es necessita. Obtenir uns resultats acadèmics correctes implica en molts casos disposar de reforç escolar, potenciar les tècniques d'estudi, etc. Tot això, dóna la impressió que en un centre tan gran no es pugui aconseguir.

ANNA PERET QUINTANA

¿Heu fullejat l'agenda de l'institut? Es tracta d'una agenda molt completa que dóna la possibilitat d'intercanviar tot tipus d'informació: absències, seguiment del treball personal, autoritzacions, observacions i felicitacions, notes, etc.

Crec que l'agenda podria ser una bona eina si s'utilitza per part de tothom: alumnes, mestres i famílies. A través de l'agenda pares i mares podríem estar informats del dia a dia a l'institut per, si cal, incidir en el treball quotidià dels alumnes i aconseguir que obtinguin els millors resultats possibles que, en definitiva, és el que tots volem (alumnes, mestres i pares).

MONTSERRAT BONET MIRÓ

Em plantejo si entre primària i secundària hi ha suficient coordinació; no entenc perquè en molts casos hi ha una baixada gran en els resultats acadèmics. On hi ha el problema, a primària o a secundària?

No sé si és que a primària no els preparen bé per a l'ESO o a secundària no tenen prou en compte que vénen de primària.

IGNASI ONCINA CIUDAD

És important assegurar que les informacions generals com ara beques i ajuts de diferents tipus arribin a totes les famílies interessades. No sempre és així, per això, suggereixo estudiar la manera de fer possible la correcta canalització de la informació.

PROVES CANGUR 2010

La prova **Cangur**, convocada per la Societat Catalana de Matemàtiques (SCM), filial de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC) i organitzada per una comissió catalano-valenciano-balear és una activitat que té l'origen a Austràlia i van començar a aplicar-se a Europa als anys 90. L'objectiu és estimular i motivar l'aprenentatge de les matemàtiques a través dels problemes.

Consisteix en una prova de 30 reptes matemàtics, de dificultat creixent i de resposta tancada, amb cinc opcions per a cada problema.

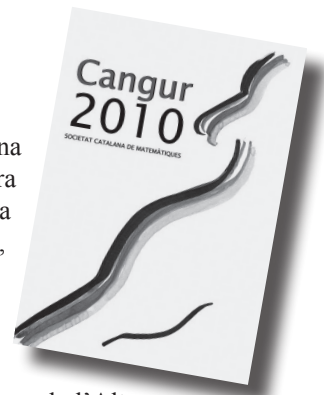
Els enunciats els prepara, en una reunió internacional que enguany es celebra a Minsk (Bielorússia) l'associació *Le Kangourou sans Frontières*, on Catalunya hi participa com a nació i actualment ostenta, per elecció, un dels càrrecs de l'equip directiu de l'associació. Llavors els participants i les participants d'arreu d'Europa i d'altres països del món es plantegen els mateixos problemes i tenen un temps d'una hora i un quart per intentar resoldre'ls.

Aquest any es va celebrar a la zona geogràfica de Catalunya i Andorra el dia 18 de març de 2010, amb una participació de 16.940 alumnes, dels quals 5.904 corresponien al nivell 1, 5.433 al nivell 2, 3.334 al nivell 3 i 2.269 al nivell 4.

Al mes d'abril es van donar a conèixer els resultats i a la comarca de l'Alt Penedès va sortir premiat l'alumne **ADRIÀ MARTÍ** de 4t d'ESO (Nivell 2) de l'Institut Alt Penedès de Vilafranca. El centre, que havia participat amb 16 alumnes pel nivell 1, 13 pel nivell 2, 10 pel nivell 3 i 7 pel nivell 4, va obtenir també bons resultats als altres nivells, destacant l'alumne Carles Muniesa (Nivell 1), Marçal Paguera (Nivell 3) i Martí Roig (Nivell 4).

L'institut Alt Penedès ve participant a les proves des de 1996 i sempre ha tingut alumne que hi ha destacat, per exemple, Domènec Martín (1999), Adrià Llach (primer a l'any 2002), Joan Andreu Sangermán (any 2002), Pau Farrera (primer classificat de Catalunya i segon a la classificació general l'any 2005, sisè al 2006, setè al 2007, disetè al 2008 i Pink de Plata per la seva trajectòria i finalista a l'Olimpiada espanyola), Guillem Huguet (vuitè al 2006, novè al 2007 i posició 36 al 2008).

Concurs fotogràfic matemàtic

Després d'uns anys sense convocar aquest concurs, des del Dept. de Matemàtiques de l'Institut Alt Penedès s'ha organitzat aquesta activitat per a 3 categories d'alumnes del centre: Categoria 1: Alumnes primer cycle d'ESO, Categoria 2: Alumnes segon cycle d'ESO i Tercera categoria: alumnes Batxillerat, Cicles, Casa d'Oficis.

El que més es valorava era la interpretació matemàtica que l'alumne feia de la seva foto.

Les fotos finalistes es poden consultar al Dept. Virtual de mates de moodle del centre. Els premis van ser finalment per a les següents fotos:

Categoria 1

Categoria 2

Altres fotos finalistes són:

fem matemàtiques 2010

El Fem Matemàtiques i el Més Mates són dos concursos que tenen la finalitat de contribuir a desenvolupar la competència matemàtica en tot l'alumnat català: el Fem Matemàtiques està destinat a alumnes de sisè de Primària i primer cicle de l'ESO, mentre que el MÉS MATES està adreçat a alumnes de 5è de primària, 3r i 4t d'ESO i Batxillerat.

Amb aquestes activitats es proposa

- Potenciar el raonament matemàtic a través de la resolució de problemes.
- Fomentar la capacitat de comunicació i argumentació matemàtica presentant activitats per resoldre en equip i exigint l'elaboració d'informes detallats.
- Ajudar als nois i noies a adquirir seguretat i confiança en les seves capacitats per fer matemàtiques presentant-los activitats motivadores i que suposin un repte a la seva intel·ligència.
- Mostrar als professors i professores activitats lligades a l'entorn i problemes adequats per treballar estratègies i desenvolupar actituds positives envers d'aquesta disciplina.

S'organitza en forma de concurs i es desenvolupa en tres fases.

- Primera fase (es fa als centres)

- Segona fase (es realitza de manera independent en cada una de les 4 associacions que forma part de la FEEM-CAT: APMCM, ADEMG, APaMMs, ABEAM)
- Tercera fase o fase final (s'estructura com una jornada matemàtica amb un component lúdic i tindrà lloc el proper 15 de maig a Salou)

L'Institut Alt Penedès va tenir un gran índex de participació tant en 1r d'ESO (21 alumnes), com a 2n d'ESO (10 alumnes).

MATÉS Σ 2010

L'any 2004, es va iniciar a més, una nova activitat matemàtica: + MATES.

Es desenvolupa en dues fases.

- Primera fase (es fa als centres)
- Fase final

L'Institut Alt Penedès ha participat amb 2 grups de 4t d'ESO que havien de resoldre una col·lecció de 3 problemes.

Un d'aquests grups va arribar a la fase final, es tracta del grup format per Adrià Galimany, David Ferrando, Marçal Díaz i Laia Pérez.

Els 3 nois ADRIÀ, DAVID I MARÇAL van participar a la

final dissabte 17 d'abril a l'IES Puig i Cadafalch de Mataró, resolent d'una manera excellent, amb altres nois i noies finalistes, 3 problemes i una gimcana matemàtica organitzada a un parc proper.

En acabar la jornada es fa fer el lliurament de premis, i els alumnes David Ferrando i Adrià Galimany van ser els guanyadors.

HORÒSCOP PENEDESENC

Perquè sàpigues com se't presenta l'estiu!

GARRIC (21/03 - 20/04)

AMOR: Has estat buscant tot aquest hivern desesperadament la teva mitja taronja (o bàsicament com qui diu, peres i plàtans) però, tranquil/a aquest estiu tindràs tot un hortet per comprar i vendre.

TREBALL: Atenció, atenció! Aquest estiu sembla que se't presenta mogudet. Les ganes de «farra» s'apoderen de tu però, «altantu» que no tot serà diversió, també tindràs moments que hauràs de treballar de valent!

SALUT: Siguem sincers, aquest curs no t'has esmerat gaire fent colzes estudiant. Tampoc no has patit cap crisis existencial i el teu estat corporal està d'allò més relaxat! No enganyis massa a la teva família fent-te la víctima i posa't a treballar deixant-t'hi el callo que estàs més fort/a que un roure.

Aquest estiu sembla que se't gira feina i hauràs d'estar al 100%. Per tant, no et carreguis massa el cos, que els nostres astres saben perfectament quin tipus de festes et muntaràs.

BOIX (20/04 - 20/05)

AMOR: Ja ho sabem que ets un «ligón» i que te'ls/les emportes tots/es. Però, no et refiïs massa. Pel que fa el teu signe a les terres del Penedès no hi tens res a pelar, és a dir, pitjor que la sequera del 2008. Però, tot i així l'estima de la teva família es veurà recompensat/da amb la solitud i l'escassetat que passaràs aquest estiu. Què hi farem... A vegades te'n sobra i a vegades te'n falta i com diu l'Alejandro Sanz: després de la tormenta siempre llega la calma.

TREBALL: Bé, com ja saps, estem atrevessant un període llarg i dur que es coneix vulgarment com «etamo en crisi». Per tant tens dues opcions o resignar-te i assimilar que aquest estiu no hi ha «curro» o a robar carteras que no hay pa' comer. I, si cap de les dues t'ha entusiasmat perquè ets així, com ho diríem? Triomfador. Vés passant currículums i ensenyant el culet amb els «jefes» a veure si tens sort!

SALUT: Sembla que aquest serà un dels pocs temes pels quals no t'hauràs de preocupar gaire. O sí?

MARGALLÓ (22/05 - 21/06)

AMOR: No te'l/la miris tant! Es nota massa! Deixa estar les teves «cursilades», segur que tard o d'hora caurà. Ja saps que tens una habilitat parlant, que ets un/a bon/a comunicador/a, que t'ho han dit sempre, no et facis el/la modest/a! No et facis mala sang sinó t'acaba de convèncer el teu físic, deixa't estar de manies, home/dona! Si en el fons, ets un/a encantant...!

TREBALL: Tots saben que ets un/a «enxufat/a» i que de feina no te'l faltará pas gaire! Però, vigila que això perilla i això de ser un nen/a de papà no dura tota la vida. Comença a volar sol/a (avis: és una metàfora, no t'ho prenguis al peu de la lletra).

SALUT: Ja ho sabem que vas molt estressat, que sempre tens feina, que mai tens temps lliure, que no pots sortir mai de festa... Entre les múltiples activitats que omplen la teva vida. Doncs, és moment per posar punt i final i començar una nova etapa més espiritual. Ara a tots els gimnasos ja fan ioga, tai-txi, pilates, fitness... Ja ho saps! De pasta no te'n falta!

CÀRRITX (21/06 - 22/07)

AMOR: Oblida els temps passats i deixa't estar d'idealitzacions (que sempre estàs amb el mateix!) I com diu el refrany: «Si els teus petonets florissin com el julivert, les cares de els/les nen/es semblarien un jardinet». Sempre estàs amb el mateix tema, ets massa sensible i massa sentimental i, si et sóc sincer, a vegades massa romànticón/a (per no dir «carca»). A tu el que et convé és deixar-te endur pels impulsos i així podràs ser més feliç.

TREBALL: Ets massa autoexigent. T'hauries de prendre les coses amb més calma. A més, aquest estiu la feina escasseja. Aprofita el temps lliure i viu els plaers que t'ofereix la vida (sobretot la caloretta i la festeta). Som-hi!

SALUT: Tens una autoestima que es desborda, ets sents ultra realitzat, tens una satisfacció completa amb la teva vida i saps molt bé el què et cal per tenir el cos en plena forma. A més, tens una raó per posar-te les piles amb l'esport o l'esforç físic. I, és que ara a la platja els/les nens/es et miraran el tipet.

CEP (23/07 - 22/08)

AMOR: Aquest estiu sembla fet a mida per a tu. Sembla que tindràs molts/es titis per sucra (no precisament el pa amb tomàquet). Aprofita les ocasions que et brindi la caloretta (no precisament de l'estiu). No sé com t'ho fas però, te'ls /les emportes tots/es! A viure-ho!

TREBALL: Sembla que aquest estiu se't presentaran noves ofertes (i de molt bones) però, ull! Contempla totes les possibilitats i fes balança per descobrir si realment et compensa la tria. No et deixis endur pels teus instints de cep del Penedret. Ui! Volia dir, Penedès.

SALUT: Tots sabem que tens una salut de ferro i que estàs «estupendo/a». Però, els astres ens diuen que pots tenir un petit problema amb el fetge, per tant, controla't. Vigila amb el teu fruit. Saps a què em refereixo, no?

ESTEPA BLANCA (23/08 - 22/09)

AMOR: Si tens parella, cuida-la. I, t'ho dic seriosament. Pensa que l'estiu és traïdor i ple de temptacions. I si no tens parella deixa't endur pels plaers del sabor de l'amor i busca-te'n un/a, que ja és hora. Si no et convenç cap de les dues opcions... Mira el paisatge que el Penedès si que n'és de preciós.

TREBALL: Et semblarà que a principis d'estiu de feina no te'n sobrarà. Però, no t'hi amoïnïs! Sempre queden les típiques feines del «xinringuito» i la botiga de «souvenirs» amb els/les típics/es turistes «empalagosos/es» que desconeixen la funció de la crema solar.

SALUT: Com diu la dita: «te sentirás de batallas y armas tomar» Atenció! Res d'exercicis físics massa comprometedors, tingues en compte que tot està previst per a viure a llarg termini. I, que no t'enganyin, les L – CASEI – IMUNITAS (o com s'escrigui) no et solucionaran l'«asuntu».

LLENTISCLE (23/09 - 22/10)

AMOR: Passaràs diferents cicles pel que fa aquest tema, és a dir (per dir-ho fi), algun períodes de l'estiu estaràs al setè cel i d'altres faràs un aterrament forçat i/o violent. I, és que això de l'equilibri no ho portes massa bé. Però, així és la vida com el futbol d'en Pep Guardiola: no sempre es pot guanyar.

TREBALL: No et refiïs massa que a vegades pots estar «Looking for paradise» i no trobar-lo. Més aviat, jo de tu m'ho prendria amb filosofia com el nostre estimat Bob Marley «Don't worry, be happy». I, si no entens les metàfores practica l'anglès mosso/a que per treballar avui en dia és indispensable. Posa't les piles, «colegui».

SALUT: Sé que t'hi mires molt amb això del menjar. Que si només menges ecològic, que si divendres toca menjar peix, que si verduretes per aquí, verduretes per allà... Això està molt bé, estimat/da llentiscle. Però, que l'estiu està per gaudir-lo i que la dieta mediterrània és la millor que hi ha, coi! (Que com una paella vora el mar, el mar, el maaaaar, ... no hi ha res!)

PI BLANC (23/10 - 22/11)

AMOR: Controla aquests instints sexuals que tard o d'hora et portaran problemes. A més, sense mala intenció pots fer mal als qui t'envolten. I, ells/es no et diran pas miéntame, encadename, seduceme... (a no ser que els hi vagi el «sado» que per gustos els colors!)

TREBALL: No trobes feina per enlloc però, a tu ja et va bé això perquè la teva activitat preferida és el «soffing» (de sofà, eh?). T'agrada tant la rutina però, detestes l'activitat contínua. Necessites quelcom que et permeti canviar de canal (és una metàfora complexa).

SALUT: Tu sempre has estat acostumat/a la bona vida i a menjar bé. I ta mare ja tremola de tenir-te a casa de per vida. Jo recopilaria una col·lecció de VHS del «Manual para el buen hogar». Que la teva habitació més que assemblar-se a un dormitori s'acosta més a un desastre semblant a les guerres púniques.

ALZINA (22/11 - 21/12)

AMOR: Sembla que aquest estiu serà el teu! Si tens parella, les coses us aniran sobre rodes i si no, de ben segur que algú (qui menys t'esperis), apareixerà a la teva vida. Et passaràs tots aquests tres mesos als núvols, saltaràs, ballaràs i no pararàs de cantar: Eres tu, el/la príncipe/esa azul que yo soñé!!! Aprofita-ho.

TREBALL: Ai quines poques ganes de treballar que tens i quina mandreta de treballar! I és que pel que fa tu, quan arriba la caloretta ja plegues veles. Però, estaria bé que aprofitessis per fer totes aquelles coses que no tens temps de fer durant l'any. No facis el /la manta tot el dia, home/dona!!

SALUT: Vigila amb la teva alimentació aquest estiu que ja se sap que durant aquesta època de l'any, «jales» tot el que se't posa per davant. Però, una dieta equilibrada és indispensable aquí i a la Xina Popular (frase popularitzada per J.LL.Carod-Rovira). I si fòssim a Roma, fa més de 2000 anys et dirien: Mens sana in corpore sano.

LLIGABOSC (22/12 - 19/01)

AMOR: Sembla que tindràs anlguns «estira i arronsa» (per culpa teva) amb la teva parella, el teu «rolllo» (de primavella, com dirien els orientals), amb el teu amic/ga (amb uns quants drets afegits i privilegiats), ... Davant d'aquests petits conflictes tens dues opcions: No mostrar-te predisposat a arreglar-ho i per tant, perdre'l/la i començar classes de ball (altrament conegudes com la frustració vertical del diseg horitzontal) o cantar-li i/o omplir-li la orela de paraules boniques i esperar que funcioni. I si no tens cap parella, ni amic, ni «rolllo», viu tant feliç com ara.

TREBALL: Degut a la repetida crisi, no tindràs masses ofertes de treball aquest estiu, però vaja segons el nostre president del govern central: hemos entrado en un período de resección económica del que estamos a punto de salir, si no hemos salido ya. Per tant, estigues «altanto» ves que nos sortim de la crisi i no te n'adonis («chist», és meu)

SALUT: Deixa de comprar les mateixes porqueries de cada estiu al súper i aprofita aquest estiu per fer exercici i una bona dieta ben equilibrada amb productes de la terra. I... recorda: Azúcar! Nooo, azúcar nooo! Saboor!!!

ROSELLA (20/01 - 17/02)

AMOR: Aquí te pillo aquí te mato, és un lema que el tens molt present. Potser que hi posis una mica més de cap encara que vingui l'estiu que això d'anar de flor en flor, no t'agrada massa. Arriba un moment que necessites una mica de sentimentalisme a la teva vida. Aquelles miradetes, aquelles carícies, aquells petonets... O no?

TREBALL: Sempre dius que tens molta feina i que no estàs quiet/a. Potser és moment de parar una mica el carro i gaudir dels dies estiuencs. Ah! I a posar-se morena/o, que això del «colorete» no t'ho van explicar massa bé com anava.

SALUT: Tens una salut de ferro i t'encanta presumir dels sans que arribes a tenir els cabells però, això d'anar a córrer o de moure una mica el cos et fa molta mandra. Ara quan et truquin per telèfon si vols anar a fer una mica d'atletisme, apunta-t'hi, que de segur que gaudiràs i t'ho passaràs d'allò més bé.

MARFULL (20/02 - 20/03)

AMOR: Ets tot/a un/a sentimental, encara que en algunes ocasions no ho vols mostrar del tot. Prefereixes ser un/a misteriós/a i obrir el teu cor quan realment val la pena. Encara que això de vegades no es pot controlar, gaudeixes d'un cert grau d'autocontrol. Ara bé, també et deixes anar, en algunes ocasions, pels teus instints més primaris i ara que ve l'estiu tens molt present que en aquesta època tota cuca viu.

TREBALL: T'agrada sempre sentir-te actiu/a, fer coses i sentir-te realitzat/da. Però saps perfectament que tot no es pot fer. Aleshores notes que et falta temps i que ho vols fer tot i a més fer-ho bé. Pren-te les coses ben amb calma que ets un/a crack. Però tampoc cal que t'ofusquis i aquest estiu aprofita'l per desconnectar, per esbargir-te i viui-lo de la manera com tu saps, de festa en festa tot cantant: (censurat)... hemos venido... (censurat)... y el resultado nos da igual!!!

SALUT: L'esport és la teva passió. T'agrada l'activitat corporal, moure't i no parar en tot el dia. Això està molt bé i t'ajuda molt a mantenir-te en forma, per tant, ara que ve l'estiu, no t'adormis que sinó tot se't tornarà «fofo» i no t'agrada. Per tant, com diu una mítica pel·lícula cinematogràfica: «corre, corre Forest!»

QUI ÉS QUI?

Ja hi tornem a ser! Els nostres estimats professors ens ensenyen com eren de petits, i la veritat és que eren tan «monus» i fan cara de no haver trencat mai un plat, cosa que sospitem tots no? Qui és qui?

DITES DE PROFESSORS

- M. José Pedreño:** - *A ver pareja de dos, ¿estamos al caso?*
 - *No voy a hacer ningún comentario, prefiero callarme.*
 - *Porqué vosotros sois diamantes en bruto, falta puliros.*
- Rosa Nadal:** - *Certament això ho havien de solventar i ho van «lograr».*
 - *A veure, això ja ho heu treballat a l'ESO*
 - *Heu d'estar al dia, llegir els diaris, mirar la tele...*
- Anna López:** - *M'encanta aquest accent que teniu aquí al Penedès!*
 - *¡Prefiero tener una clase de veinte chicos que no de cinco chicas!*
- Carles Rull:** - *¡¡Feliz moco!!*
 - *¿Os traigo un café y un croissant?*
- Jaume Gaya:** - *Ei, alerta! (tot picant els dits)*
 - *Perquè aquí l'autor ens vol dir... Què en penseu, volsaltres?*
- Joan Carles Monzó:** - *Ni poco*
 - *(...)Vale? Bé (...)vale? Bé*
- Jaume Martínez:** - *Que ets tonto, nen?*
- J. M. Poveda:** - *Eh! Hi ha una papallona al sostre!*
- Sergi Belmonte:** - *Perquè jo sóc matemàtic, però des de petit em van dir que en sabia d'escriure poesia...*
- Joan Mañé:** - *Silenci! (picant molt fort- la taula)*
- Núria Valls:** - *Uf! la pauvre...*
- Lourdes Mallart:** - *Hola Cuquis.*

SIDOKU

Nivell fàcil

Nivell difícil

		SOL			RE	
						SOL
	FA		MI			
	RE	MI	SOL		LA	
					MI	
	DO	LA	SI	RE		
				SOL		

Noche de paz (Nadala)

	SI	DO	SOL			MI
	MI		LA	SI		FA
					DO	
		FA				
SI		MI	DO	SOL		
	LA			MI		
	DO	LA		RE	SI	

Petita seranata nocturna (W.A. Mozart)

Es comença amb una quadrícula de 7x7 on hi ha caselles amb alguna nota. S'ha de completar la quadrícula posant una nota (do, re, mi, fa, sol, la, si) en les caselles buides, tenint en compte que les set notes han d'aparèixer a cada columna, a cada fila i a cada zona (zona delimitada per línies més gruixudes). Només hi ha una solució! Les notes de les caselles acolorides (en ordre d'esquerra a dreta i de dalt a baix) corresponen als primers compassos de l'obra musical que s'indica al peu del SIDOKU.

ENDEVINALLES

1. Ple de què pesa un gerro menys?
2. Com més n'hi ha menys es veu.
3. Com més alta està millor s'agafa.
4. Un ós camina 10km al sud, 10 a l'est i 10 al nord, tornant així al punt inicial. De quin color és l'ós?
5. ¿Qué animal tiene en su nombre las cinco vocales?
6. Un tren AVE va en direcció a Madrid des de Barcelona. Si bufa vent de llevant, cap a on anirà el fum?

1. De forats.
2. La foscor.
3. L'aigua del pou.
4. Blanc, ja que les úniques coordenades que fent aquest recorregut tornen al punt inicial són les dels pols, per tant es un ós polar.
5. Murciago
6. L'ave és elèctric, no de vapor.

caixaManresa